

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické
Brno**

41/2020 - ročník XIII.

Obsah

SOUTĚŽ O NOVOU TVÁŘ.....	4
NAŠE TÉMA: FAKE NEWS	5
HEJ, KÁMO, MAMI, PANE UČITELI, INSTAGRAM! TICHŮ!	5
AKTUALITY	8
ANKETA	10
VYHODNOCENÍ ANKETY O FAKE NEWS	11
OHLEDNUTÍ	12
ANEŽKA ČESKÁ – VÝSTAVA V DIECÉZNÍM MUZEU	12
DOMINIKA MÚČKOVÁ, G4.....	12
ZUZANA LANDORI, PMP2	14
PEDAGOGICKÁ POÉMA	16
ORIENTAČNÍ DNY VE FRYŠTÁKU	18
ANDĚLSKÁ STRÁŽ	21
NUSSZWINK	23
VÁNOČNÍ AKADEMIE 2019	24
TŘÍKRÁLOVÝ BENEFIČNÍ KONCERT	28
NOVÁ JÍDELNA	30
TŘÍKRÁLOVÝ KOLÁČ	31
TVORBA STUDENTŮ	33
VÁNOČNÍ PANIKA	33
JAK JSEM SE STAL DETEKTIVEM	34
SKLENKA VÍNA A VAŠI NEJBLIŽŠÍ	35
STUDIUM V ZAHRANIČÍ.....	37
FRANCIE	37

RAKOUSKO	39
SPOJENÉ STÁTY	41
 POSTŘEHY Z PRAXÍ PL4	 44
 ROZHOVOR S LIBOREM VŠETULOU	 47
 VÝROČNÍ ZPRÁVA CM PARLAMENTU 19/20.....	 55
 ROZHOVOR S KATEŘINOU PRUDILOVOU	 57

Milé čtenářky, milí čtenáři,
toto číslo věnujeme hlavně
tématu fake news.

Nicméně vše, co si u nás přečtete, je
pravda!

Rádi bychom novou obálku
a nový lay out, a proto vyhlašujeme
soutěž, ve které se můžete realizovat
či dokonce vyřádit – a vyhrát zajíma-
vou cenu.

Mimoto vám přinášíme po-
střehy našich studentek a studentů
ze stáží v zahraničí a praxí.

Samozřejmě se také ohlížíme
za několika událostmi na naší škole.

Rozhovor pro toto číslo nám po-
skytl salesián Libor Všetula. A jak to
u salesiánů bývá, mluví neformálně
a otevřeně.

Tištěnou verzi Lercháce si na-
jdete ve školním klubu a v kmeno-
vých učebnách.

Čtěte nás - - - a pište pro nás!
Vaše postřehy a příspěvky vítáme.

Vaše redakce

Soutěž o novou tvář

Vyhlašujeme soutěž o novou tvář na-
šeho školního časopisu.

Soutěžit můžete ve dvou kategoriích:

1. kategorie: PC grafika

- návrh loga časopisu
- grafické prvky, které budeme moci
v časopisu uplatňovat
- odevzdání v elektronické podobě
na casopis@cmgp.cz

2. kategorie: libovolná technika

- návrh titulní strany časopisu
- libovolná technika: malba, kresba,
grafika....
- formát A4
- odevzdání osobně Mgr. Miche-
lemu

Termín odevzdání do 30. 3.
2020.

Výherce v každé kategorii obdrží po-
ukázku do výtvarných potřeb v hod-
notě 500 Kč.

Porota: Mgr. et Mgr. Jana Šprtová,
Mgr. Eva Melicharová, sestra Kris-
tina, členové redakce Lercháce,
Mgr. Pavel J. Michele

Definice fake news může být různá. Jedná se v překladu o tzv. falešné zprávy, které jsou v posledním desetiletí trendem naší doby. Stránky na internetu nebo i nějaký ten časopis může mít dnes už skoro každý. A počet informací, které jen během jednoho dne přijmeme, je horda. Jenomže ne všechny jsou pro nás hodnotné. To, že si zpravidla zapamatujeme spíš ty hloupé je vedlejší :)

Takovéto podmínky vedou k vytvoření perfektního prostředí našeho „predátora“. Přeci jenom kdokoliv může napsat cokoliv. Oblíbenými prvky jsou např. hvězdičky zakrývající půlku obrázku, nebo fráze „víme jako první“ atd. A tak se opakovane a nesprávně dozvídáme, že představitel Mr. Beana umřel, slavné páry se podvedly a rozvedly a nakonec kolik kilometrů klobás by Zeman projedl z našich daní.

Hej, kámo, mami, pane učiteli, Instagrame! TÍCHO!

Přemýšleli jste někdy nad tím, kolik Váš mozek denně přijímá informací? Osm hodin ve škole, zprávy, noviny, rozhovory s rodiči, kamarády, internet, instagram, Facebook, knížky. A napadla vás někdy otázka, kolik z toho, co se dozvídáte, je pravda? Tyhle otázky a mnoho dalších mě vedly k tomu, abych na tohle velice rozsáhlé, aktuální a problematické téma zpracovala odbornou práci.

Po veškerém přísunu nových informací o tom, jak většina je lež, hra s emocemi a snaha manipulovat, jsem často zpochybňovala i tahle tvrzení... Pokoušela jsem se hledat různé zdroje na názory, které ke mně přicházely a nevydržela jsem to ani den. Pak bych se z toho totiž zbláznila. A tak se vám tu, milí čtenáři Lercháče, pokusím ve stručnosti shrnout pár věcí, díky kterým se třeba nezblázníte, ale budete dostatečně kritičtí k tomu, co budete považovat za pravdu.

Češky jsou nejkrásnější ženy na světě

Při čtení tohoto článku se nejspíše každá česká žena, která o sobě sice každé ráno pochybuje, dme pýchou a hrdě přikyvuje. Ve vedlejším bytě tentýž článek rozklikla Slovenka, která ještě včera kritizovala vítězku slovenské Miss, a rozčileně nadává, že to není žádná pravda, ať se podíváme na takovou Tatianu Pauhoufovou. Co tím chci říci... Médium a informace, které z něj vychází, soudíme převážně na základě emocí, libosti, nelibosti. A rozum? Ten zapojujeme až zpětně, abychom obhájili vlastní názory. Tohoto často využívají například reklamy. Extrémní podobou této metody je využívání strachu jako nástroje k manipulaci lidí. Tento aspekt je velice nebezpečný, dostane-li se ve vysoké míře do politiky. Proto občas nechme srdíčko až na druhém místě a než nějaký názor přijmeme za vlastní, podívejme se na něj z racionální strany, s chladnou hlavou a podloženými fakty. Pravda možná nebude tolik líbivá, ale zato objektivní.

Příští týden si napíšeme test z učebnice ze strany 80-92.

Tak, kolik taháků bude schováno všude možně po třídě? Je zcela jasné, že při takovém množství informací, kterých se nám dostává, není možné všechny kvalitně zpracovat a uložit. Proto často používáme jednotlivé zkratky, které nám ulehčují cestu. Jsou takovými taháky v tom, jak se vyznat ve světě. Proto pokud jde o závažná témata, která mohou silně ovlivnit vnímání světa, vyjděme z komfortní zóny a dejme si práci s tím, najít si celou pohádku, která se za tím skrývá a neházejme všechny do jednoho pytle.

Na Floridě ubodali 10 lidí. Neznámý virus se brzy může dostat i do Evropy. Vážná nehoda na D1- 3 mrtví a 5 zraněných.

Pokud je vám z toho smutno, nedivím se. Je to trošku naší vinou, jelikož toužíme po tragédii. Zprávy, kde vám budou říkat, kolik se narodilo zdravých dětí a kolik lidí se vyléčilo z rakoviny, nikdo sledovat nebude. Co kdyby totiž nebyl mezi těmi

vyvolenými. Oproti dřívějšímu se k nám dostávají informace z druhého konce světa bleskovou rychlostí. Je to skvělé, ale najednou nás “trápí” těžkosti světa a ne pouze našeho teritoria. Takže nebojte, svět není tak špatný, jen my si na Nový rok přejeme hodně štěstí a pak vyhledáváme neštěstí (druhých, samozřejmě).

Anna Šulc říká...

Všichni máme stovky přátel na Facebooku a ještě více sledujících na Instagramu. S kolika hmatatelnými lidmi ale denně důvěrně promluvíme a budeme jim věřit jejich doporučení? „Vezmi si tílko pod to tričko, je tam zima.” „Mamííí!” „Holky, koupila jsem si nový croptop, je vážně skvělej!” No, uznejte sami, že máma, která kvůli vám přibrala 18 kg a během prvních dvou let vašeho života spala 3 hodiny denně, to s vámi bude myslet nejspíš lépe, než bloggerka, pro kterou jste jen číslo, které vypadá dobře na jejím profilu. Proto si uvědomte, že nejenže přijímáte informace, vy je i vytváříte. Máme v rukou velký vliv, proto

přemýšlejte nejen nad výhodami, které přicházejí s moderní technologií, ale i nad riziky.

Na závěr bych chtěla říct pár věcí: barva, hlasitost, velikost, zajímavost... To vše hraje roli v tom, jak na vás daná informace zapůsobí. Občas je celkem sranda, převést si barevný článek z Blesku do Wordu, do černého písma Arial velikosti 12 a přepsat do spisovného jazyka. Dále, že problematika politiky, rasových otázek, klimatu, víry a dalších podobně složitých otázek nelze shrnout do jednoho článku. Proto si dejte tu práci a zajímejte se. Pomůže vám to třeba i v tom, že až budete posedávat s přáteli, nebudete muset sedět u telefonu, abyste měli co dělat, ale budete se mít i o čem bavit. A to že má někdo jiný názor? Bloknout ho u stolu nemůžete, takže to krásně otestuje, jak uznáváte demokracii, jak pevní jste ve svých názorech a jak ověřená fakta k nim vedla. Odlišnost není špatná. Dává nám možnost volby a svobody.

(Sára Machová, PL3)

Aktuality

Fake news je celá řada, nicméně všechno to spojuje jeden aspekt – fake news mají většinou bulvární charakter, a tak v nás vzbuzují emoce. Lidé pak v této návaznosti svým emočním jednáním vytvářejí nebo posilují šíření těchto informací. Vraťme se ale k tématu bulváru a proč je vlastně populární. Autorka knihy Průmysl lži aneb Propaganda, Alexandra Alvarová řekla, že lež je pro každého vždy něčím sexy a vždy je atraktivnější než pravda. Ano, tak to skutečně funguje. Jen je potřeba dodat, že lží se myslí pravda obalená pochybnými informacemi. Nicméně málokdy je tento proces „zabalení“ proveden tak profesionálně, aby zpráva zněla naprosto věrohodně. Vybrali jsme pro vás několik příkladů fake news, které byly nejúspěšnější v minulém roce:

Rakovina

V minulém roce byly nejúspěšnější dezinformace z oblasti rakoviny a léčení této nemoci. Existují články, které doporučovaly léčit rakovinu za

pomocí marihuany, bezinky či česneku. Velké množství interakcí vyvolala zpráva o tom, že zázvor je při léčbě desetitisíckrát účinnější než chemoterapie. Navíc kolovaly zvěsti, že existuje spiknutí „Big Phama,“ což je tajná skupina lékařů, která celému světu tají lék na rakovinu.

Zaplacené demonstrace

Milan Pavelka, bývalý policista, prý potkal na nádraží v Hanušovicích dva demonstranty, kteří se účastnili protivládních protestů. Chlubili se, že tam byli a jaký měli pěkný výlet. Jeli zadarmo autobusem, dostali jídlo, pití i peníze a transparent „Babiš je zloděj“. Pouze tento výrok o zaplacených demonstracích ho motivoval k rozeslání e-mailu, ve kterém měl mimochodem překlep ve svém jméně a ve kterém vyzýval „přátele,“ aby ne-naletěli těmto demonstracím. Poselství této zprávy je tudíž zřejmé – demonstrace jsou zaplacené. Jenže kým - jestli hnutím Million chviliek, nebo opozičními politiky – nikdo blíže nespecifikuje, resp. konkrétní důkazy nikdo nepřinesl. Dokonce se už vypátral i původce zvěsti, že

demonstranti dostali oběd, jízdenku a tisíc korun – senior František Kudláček. To, kolik by to sponzora stálo, když se demonstrací účastnilo i kolem 120 tis. lidí, si může každý hravě spočítat sám.

Evropská unie

V loňském roce 2019 proběhly volby do Evropského parlamentu. Tuto událost opět provázely mýty a dezinformace, často sdílené pomocí sociálních sítí.

Zákaz prodeje křivých banánů a okurek

I tato informace je nepravdivá, nicméně fakt je, že členské státy schválily rozdělení do jakostních tříd, z nichž každá má určité normy. Nicméně to neznamená, že by musely příliš křivé banány být vyhazovány.

Děti nesmí nafukovat balónky

Tento mýtus je krásný příklad toho, jak se dá směrnice o tom, že by výrobci balónků a frkaček měli na svém výrobku upozornit na možná rizika, dá interpretovat jako agresivní a omezující nařízení z Bruselu.

ČR dostává z EU méně peněz, než do ní dává

Česká republika vstoupila do Evropské unie v roce 2004. Od této chvíle odvedla do EU ze svého rozpočtu 696 miliard Kč. Ovšem obnos, který z unie získala, činí 1,3 bilionů Kč. Celkový přehled rozdílů pro každý rok toho, co jsme do rozpočtu zaplatili, a toho, co jsme naopak získali, je na internetu dohledatelný například na Euroskop.cz

Společnost dnešního světa, jejíž fungování je postaveno na médiích a sociálních sítích, se nyní musí potýkat s daleko větší mírou dezinformací. V záplavě informací, které se k člověku dostávají naprosto běžně, je velice obtížné chytit se nějakého pevného bodu, protože dnes si často člověk nemůže být ničím jistý. Názorů na jednu oblast je zde díky tomu, že téměř každý může svůj pohled ihned předvést celému světu, mimořádně velký. Ale nebojte se, že kvůli tomu zmatku kolem nás se pravda schovala a nelze ji nalézt. Pravda, jak je známo, vítězí a nikdy neumírá. Jen je potřeba ji hledat ne pouze na jednom místě, ale i jinde. Proto

doporučujeme informace ověřovat na více zdrojích, diskutovat o nich a hlavně si zachovat chladnou hlavu.

(Zdroje k doptání u autora:

Tomáš Javora, G5)

Anketa

Abychom si vyzkoušeli, jak takové fake news fungují, ve škole jsme vypustili falešnou informaci ohledně možného dress codu, který by omezoval nošení upnutých triček, vulgární nápisy nebo odkrytá ramena. A poté jsme se vás zeptali na pár otázek, které jsme vyhodnotili.

Do pokusu se zapojila redakce, a pár učitelů a žáků z jiných tříd. Původně se tento “pokus” měl odehrávat v osudný týden inspekce, ale nakonec se posunul na týden později. Dlouho jsme přemýšleli a vymýšleli geniální taktiky, jak naše spolužáky obalamutit. Což se nám nakonec příliš nepovedlo, jelikož pouze 33 % odpovědělo, že se o projektu dozvěděli.
:D

Buď selhaly naše úžasné herecké výkony, nebo jste vy, studenti, jednoduše zbytečně nešířili falešné zprávy. Což je tedy pro nás neúspěch,

ale vymýšlení a provádění takového pokusu bylo velmi zajímavé, stejně jako reakce některých lidí.

Reakce žáků závisela na jejich přístupu k rozhodnutím, která naše škola normálně publikuje. Jedna část studentů realisticky řekla, že by si to studenti nenechali líbit. Určitě by přišlo hodně ohlasů a názorů proti dress codu.

Druhá část se o to moc nestarala, jelikož si mysleli, že takové rozhodnutí škola jednoduše nemůže udělat, a nevěnovali tomu moc velkou pozornost. Tak, jako tak ani jedna část neměla potřebu o daném tématu dál mluvit a šířit jej dál. (což je samo super :))

Co se zákulisí týče, témat na experiment byla spousta. Téma dress code jsme vybrali po dlouhém rozhodování, jelikož nebylo moc agresivní, aby nepoškodilo reputaci vedení, ale také nebylo tak nudné. Říkali jsme si, že je škoda, že nebylo léto.

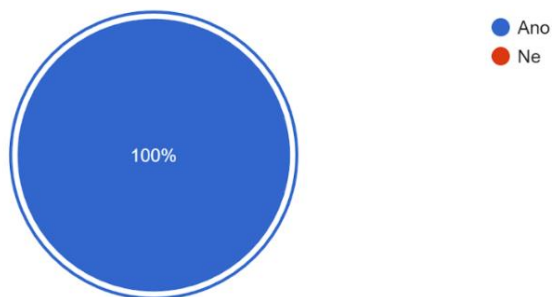
(Simona Kapitániková a Aneta

Vobořilová, G5)

Vyhodnocení ankety o fake news

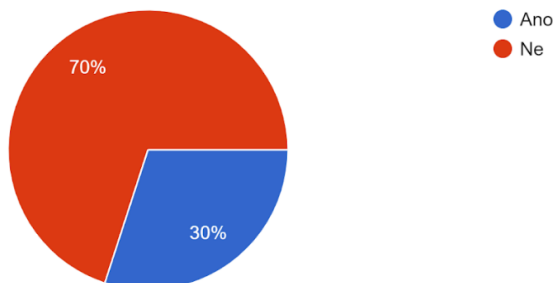
1. Hned na začátek by nás zajímalo, jestli víte co znamená pojem Fakenews.

10 odpovědí

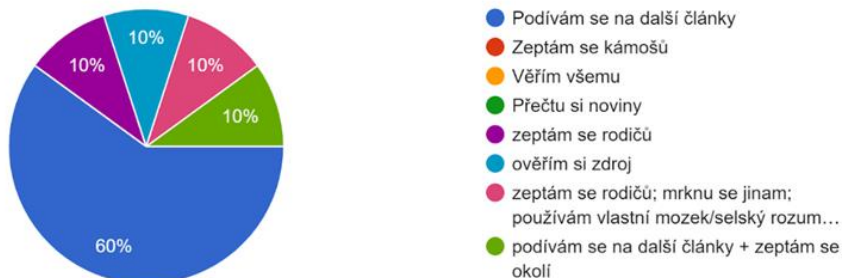
2. Poslední týden jsme se pokusili zjistit, jak lidé na naší škole reagují na fakenews. Tematem byl možný Dress code. Zaregistrovali jste tuto zprávu?

10 odpovědí

3. Jak si ověřujete zdroje a zprávy na internetu?

10 odpovědí

Anežka Česká – výstava v Diecézním muzeu

V Diecézním muzeu se v listopadu konala výstava na počest svatořečení Svaté Anežky České. Svoje díla zde vystavovaly žákyně pedagogické školy a některé členky výtvarného kroužku Gama. Kvůli malému prostoru však bylo vystaveno jen devět obrazů.

Pokud jste na výstavě nebyli, ušetřili jste sice 50 Kč za vstupné a všechna díla jste si mohli prohlédnout u nás ve škole na chodbě ve 2. patře, ale přišli jste o kouzlo příjemně útulné výstavy.

Pro přiblížení vám přinášíme dva rozhovory s umělkyněmi, které vám toho o své tvorbě poví více.

Dominika Múčková, G4

Domča se již dlouhou dobu věnuje kreslení, a tak Anežku ztvárnila pomocí pastelky, jak jako princezna stojí před zrcadlem, ve kterém však vidí svou budoucnost, tedy řádovou sestru.

Jaká byla myšlenka Tvého díla?

Velice ráda kreslím lidi, jako postavy a velice ráda kreslím změny. Když se naskytla ta možnost Anežky, která jako princezna vstupuje do kláštera a mění se na řádovou sestru, tak jsem si ji okamžitě vybrala. Už od začátku jsem přemýšlela nad tím, že udělám Anežku jako princeznu a Anežku jako řádovou sestru. Chtěla jsem to potom ještě udělat úplně jinak, ale nakonec to dopadlo, jak to dopadlo a já jsem s tím spokojena.

Myšlenka toho obrazu je asi to, že změny jsou v každém životě a že je vlastně na tobě, jak se změnami naložíš. A mně se velice líbí změna té Anežky, takže jsem si ji taky vybrala a taky jsem jí překreslila.

Opravdu tě bavilo celou dobu to všechno vybarvovat, anebo sis prostě někdy říkala, že už tě to nebaví a že se na to vykašleš?

No, tak vzhledem, že jsem si - ani nechápu jak - vybrala, že celou A2 vykreslím pastelkami, tak, ano, bylo by asi úplně nenormální, kdybich si ani jednou neřekla: „Tak, mám toho dost!“ To by nebylo normální. Já jsem nejvíc kreslila detaily obličejů, detaily vlasů Anežky - princezny, která stojí otočená zády a potom vybarvování toho oblečení, rukou a proporcí mě velice, ale velice štválo a skoro jsem to ani nechtěla dodělávat. Ale vidina toho, že tam ten výsledek potom bude, to je věc, která mě potom posouvala dál. A nedoporučuji nikomu z vás, pokud se chystáte kreslit na formát větší, než je A3, abyste si na to brali

pastelky, milí zlatí! Neberte si na to pastelky. Ale je to moje celkem nedávná kresba, ale i když se na ni teď podívám, tak vidím spoustu nedokonalostí. Takže, sice mě to místy nebavilo, ale rozhodně, kdyby se mi řeklo, tak to překreslím znova.

Tak super. A ještě jedna poslední otázka nakonec: Měla jsi už nějaké zkušenosti, že jsi něco takového předtím dělala?

Nikdy jsem nic nevystavovala. Ale ano, jednou jsem se vyhecovala a nakreslila jsem opravdu obrázek pastelkami na celou A3 a tam musím opravdu říct, že se mi povedlo vybarvit opravdu všechno, veškeré mezírky, což znamená, že více méně nebyla část, na které by nebyla pastelka, takže paní učitelka Šprtová by ze mě měla radost, ale jinak ne. Nesetkala jsem se s ničím podobným, aby mě něco vyhecovalo tak moc jako výstava v galerii. Takže ano, opravdu, Anežka je jedno z mých největších děl, co jsem dělala a také jsem do toho byla celkem dost zapálená a nevzdala to, dokud jsem nebyla hotová.

Ale celkem mě mrzí vidět, že zrovna moje dílo se objevilo v galerii, zatímco díla některých mých kamarádů ne.

Zuzana Landori, PMP2

Zuzka již druhým rokem navštěvuje kroužek Gama a do akce se zapojila dokonce trojnásobně, jelikož místo jednoho díla stihla namalovat hned tři. Dva obrazy byly poté vystaveny v muzeu.

Se kterým obrazem sis dala nejvíc práce?

To je celkem těžký říct, protože jsem to všechno dělala na víckrát a vždycky jsem udělala nějaký obraz, pak jsem uviděla nějakou nedokonalost, takže jsem to zase předělala celý nebo část z toho, takže teďka vůbec nevím, s čím z toho jsem si dala nejvíc práce, ale podle mě ty ruce byly dost náročný, protože bylo hrozně těžký to udělat podle toho, jak vlastně ta ruka opravdu vypadá.

Nenaštvalo Tě, že zrovna tento obraz se v galerii nevystavil?

Ne, to mě nenaštvalo, ale spíš jako... (vypráví se smíchem) ono je to těžký říct, s jakým výtvozem si dáš největší práci, protože do každého dáš úplně jinací čas a každé má jinací náročnost.

Další otázka tedy zní: Který obraz se ti nejvíc líbí?

To je ještě těžší otázka! Je to dost těžký si to zhodnotit. Ono na každým tom obraze je prostě něco, co se ti líbí a co se ti nelíbí a co ti utkví v hlavě a co ne, takže...

A co se ti na kterém obraze líbí?

Mně se líbí ten žlutočervenej, jak je tam Anežka žlutá a září v té červené. Ale jak říkám, ono je to hrozně těžký si říct, jakej obraz se ti vlastně líbí, když se ti líbí a zároveň nelíbí všechny, že prostě seš s tím jako spokojená, ale víš, že by to mohlo vypadat ještě líp a mohlo by to být lepší, ale vlastně se ti to líbí, protože jsi na tom strávila jako dost času.

(Za rozhovor děkuje
Barbora Špalková, G4)

Pedagogická poéma

Pedagogická poema je přehlídka přednesu, čtení a improvizovaného vypravování pro studenty středních pedagogických škol. Každý rok se na jedné z českých, do soutěže zapojených, pedagogických škol koná. Letos se konala v Prachaticích. Jedná se o 52. ročník této soutěže. Příští školní rok na začátku listopadu se bude konat na naší škole. Akce se skládá z workshopů, které mají účastníky v jejich disciplínách rozvinout, tak aby následně mohli s nově získanými dovednostmi vystoupit. Každý rok jsou stanoveny věkové kategorie, pro které mají být výstupy určeny. Letos to byly děti 1. stupně a senioři.

Středa, 8:00, školní hřiště CMGaSOŠPg Brno — místo srazu pro tři vyvolené soutěžící, kteří absolvují dobrodružnou cestu do Prachatic a zpět s p. profesorkami Davidovou a Kučerovou pod supervizí vedení školy, paní zástupkyní Novákovou. Na tento výlet jsme kvůli špatné dopravní dostupnosti Prachatic jeli školní dodávkou. Odborně vyškoleným řidičem byla p. prof. Nováková a navigátorem moje maličkost.

První zastávkou byla benzinka za Brnem, kde jsme se pohostili kvalitní kávou z automatu nebo nespoutaným mangem — drinkem z tamního smoothie baru.

Další cesta se nesla v duchu pospávání a různorodých debat na různá témata od sametové revoluce po oblíbené jídlo nebo doby studia na SŠ našeho pedagogického sboru. Během cesty jsme museli uskutečnit tzv. čurpauzu, která nás poznamenala do konce našich životů. Na mapě jsem našel odpočívadlo u silnice, které působilo velmi přívětivě. Zastavili jsme se a koukáme na odpočívadlo na druhé straně vozovky. Stálo tam auto. Auto se zvířaty. Mrtvými a vypreparovanými. Bylo jich tam tak ke stovce a byly na autě, v autě i okolo. Na čelním skle byl bílou barvou napsán hrdě nápis PREPARÁTOR. Bylo to asi nejrychlejší čůrání našich životů a slabší z nás měli během celé akce už při pouhém pomyslení na tento zážitek návaly úzkosti.

Po rekordním čase tři a půl hodiny jsme se dostali do Prachatic, zde jsme s naším nemalým autem a mojí

místa dezorientovanou navigací nalezli místo k zaparkování a šli jsme udělat prezenčku. Problém nastal v tom, že prachatický pajdák má čtyři budovy, takže najít tu správnou nebylo jednoduché. Došli jsme do první, odtamtud nás poslali do druhé a odtamtud konečně do třetí, ve které jsme se dočkali prezenčky a oběda.

Po zabydlení se na místním internátě s výbavou z dob dávno minulých jsme byli odvedeni na semináře. Večerní oficiální zahájení se neslo v duchu folkloru, ostatně jako logo akce. Tedy vlastně jako jedno ze čtyř různých — akce neměla sjednocený logotyp, což mně osobně velmi vadilo. Po oficiálním zahájení jsme vykoupeni místní Kaufland a vydali se vstříc filozofickým debatám a spánku na internátě.

“Dobré ráno s Evropou 2!” se neslo internátním rozhlasem 20 minut. Popravdě to bylo příjemnější než moje budíky, ale v první momenty jsem přemýšlel, kdo se u nás v pokoji tak hlasitě baví. Tento den byl věnován přednesové části přehlídky. Bohužel nebyla příležitost je jí zúčastnit,

protože my, kteří jsme v tento den nevystupovali, jsme měli své semináře, ve kterých jsme makali na svých dovednostech.

Večer druhého dne Poemy byl velkým zážitkem. Viděli jsme představení zdejšího ochotnického souboru pod vedením místní profesorky dramatické výchovy Hanky Patrasové. Po ní následovala dobrovolná prohlídka zdejšího muzea loutek a cirkusu. Večer jsme zakončili velmi příjemnou návštěvou místní čajovny, která nás dokonale uklidnila v neustávajícím (ale velmi zábavném) programovém kole akce.

“Dobré ráno s Evropou 2!” se opět rozeznělo intrem a můj den přišel. Připravoval jsem se na něj intenzivně den a půl na seminářích improvizovaného vypravování. Neměl jsem chuť jíst, bylo mi úplně hrozně a nechtěl jsem tam jít. Šel jsem do divadla s vědomím, že to bude průšvih a udělám si ostudu. Prostě pocity všech, kteří mají před výstupem. Jsem šlenej stresář.

Když jsem vylezl na jeviště, všechno bylo pryč a šlo to, cítil jsem

se úžasně a byl jsem nadšený. Hned, co jsem slezl z pódia, jsem měl cukání se tam vrátit a povyprávět další příběh. Je to úžasný pocit slyšet, jak vám tleskají! Po výstupu jsme měli oběd a následně reflexi ke všem výstupům. Na svůj výstup jsem dostal i pozitivní ohlasy. Náročný den jsme ukončili závěrečným předáním diplomů, večerí a separovanou party pro žáky a pro učitele. Žákovská party se zhruba po hodině rozpadla (DJ si toho nevšiml a pouštěl hudbu až do půlnoci).

Studenti se rozprchlí do postelí, protože někteří odjížděli už ve 4:30 prvním spojem z Prachatic. Ti, kteří mohli jet později, se rozprchlí do různých prachatických podniků (těžko říci, na kolik o tom věděli jejich pedagogové). Pár z nás se dokonce vydalo na učitelskou party, kde jsme byli vřelě přijati. Zpívalo se, tančilo se a bylo to krásné rozloučení s akcí!

Zaznělo poslední dobré ráno od Evropy 2, my si sbalili svých pět švestek a v 9 jsme vyrazili směr PREPARÁTOR a Brno.

(Josef Kožnárek, PL4)

Orientační dny ve Fryštáku

Fryšták. Upřímně, moc jsem se na tento výlet netěšila. Proč? Asi hlavně skrz to téma, které jsme si ve třídě tak demokraticky vybrali. Jmenuje se "Sním, až přijde on, mého srdce šampión!". Téma o sexualitě, partnerství a podobně (podrobně snad ne). Zhrozila jsem se. Já jsem absolutně nebyla připravená bavit se o tomto tématu. Měla jsem pocit, že se dostanu do pozice té odstrčenější. Každopádně opravdu se mi tam jet moc nechtělo. A hlavně jsem také vůbec nechápala, co se dá na tohle téma dělat za „aktivitu“ a to ještě ke všemu s celou třídou. Čtete dál a dozvíte se, jak to dopadlo...

Příjezd do Fryštáku mě poněkud překvapil. Na náměstí stáli nějací divoši s pestrobarevnými parukami. Říkala jsem si, co to má znamenat, co je tohle za šílenou akci. Teprve až se autobus otáčel, mi došlo, že ti pobláznění lidé čekají právě na nás. Usmála jsem se od ucha k uchu. Nejen, že to bylo praštěné, ale zdálo se mi to jako skvělý nápad na sebe upozornit. Taky jsem tam s nimi tancovala

a vlastně mi to nepřišlo ani trochu trapné. Přišlo mi super, že to byl vlastně záměr udělat ten největší trapas, aby se lidi necítili hloupě. Mně samotné to velice pomohlo dostat se na pozitivnější vlnu.

Přišla řada na „randíčka“. Bezva aktivita pro adolescenty a klidně i dospělé. Líbila se mi i ta forma. Popovídala jsem si s dokonce dosud pro mě úplně nepoznanými lidmi na neobvyklá témata a bylo to moc fajn. Na konci cesty nás čekala další aktivita, „mnohonožky“. Šílená běhací hra ve skupině. Ale na to, že jsem se na tohle moc necítila, mě to hodně uvolnilo a naplnilo tak, že mi endorfiny doslova proudily v žilách místo krve. Hodně k tomu pomáhala i hudba. Myslím si, že hudba by měla provázet hodně činností, jak v životě nebo samotné edukaci.

Moc se mi líbil rituál. Svíčky v kroužku, tajemná atmosféra plná plujících pocitů a myšlenek z dnešního neobvyklého dne a hlavně – všichni pohromadě. Jako třída, jako kolektiv, jako skupina lidí, která šíří mír a lásku. Naplnilo mě to. Potřebovala jsem všem sdílet své pocity.

Duchem přítomná jsem hltala kousek toho našeho tajemna a cítila jsem se skvěle. Ale musím říct, že to bylo šíleně náročný na psychiku. Byla jsem tam sotva první večer a už mým slzným kanálkům už docházely zásoby.

Druhý den začal trochu energičtěji. Napomohla tomu aktivita s šátky. Vyzývali jsme se navzájem k tanci a sedali si na místo druhého. Byla to taková nabíjecí bomba, i když teda musím říct, že tím, jak to bylo delší, mě z toho bolel celý člověk.

Konečně přišel úkol, který jsem tak trochu očekávala. „Jak by měl vypadat náš ideální partner/ka.“ Bylo to velice zajímavé, k jakým jednotlivým věcem jsme došli. Jaká rozličná kritéria jsme vymysleli, která by ten ideální partner měl mít. Když to hodně přeženu, tak mi to místy připadalo podobné, jako když si vybírám zboží na internetovém srovnávači Heureka.

S večerem přišel (jak se říká) zlatý hřeb. Anna Šulcová se Stejkem a porotou, princem Krasoňem a Zlatovláskou, nám z tohoto večera udělali něco nezapomenutelného.

Ve skupinkách jsme tvořili scénky o lásce. Líbila se mi v nich extrémní odlišnost, témata byla prostě skvělá.

Třetí den už jsem byla ze všeho tak zničená a vyčerpaná, že bych už jenom spala. Společná ranní roz-
cvička mi nedala skoro žádnou energii, spíš mi ji hodně rychle ubrala. A taky mi nebyla moc příjemná, protože se hodně řvalo. Mrzelo mě, že už tento pobyt končí. Ale zakončili jsme to tou nejlepší aktivitou, jakou jsem kdy zažila. Nepřeháním. Kdo by řekl, že pouhé uvazování bavlnek kolem ruky s krásnými slovy dokáže rozbřechet více jak polovinu třídy (kluky samozřejmě ne :-)). Tohle by se mělo dělat častěji. Říkat si maličkosti, krásné okamžiky, upřímné pocity, které zažijete jenom s pravými kamarády a jsou mnohdy neopakovatelné a nezaměnitelné.

Za tento pobyt jsem se totiž naučila spoustu věcí. Jedna z mnoha je ta, že bych přehnaně neměla soudit něco, co jsem ještě nezažila. Nebo že komunikace je ve vztahu, ať už v partnerském či jiném, to nejdůležitější.

Lektorky byly naprosto úžasné, vstřícné a milé a moc mi přirostly k srdíčku. Musím je pochválit i za to, že i když je v naší třídě 28 holek a 3 kluci, tak celý program byl pěkně vyrovnaný pro obě strany, že nikdo nebyl nikdy upozaděn, za to jim patří palce nahoru, protože v takovém rozpoložení na tento kurz asi třídy nejezdí tak často.

Z programu jsem si celkově odnesla jednak spoustu nezopakovatelných zážitků se třídou, za které jsem nesmírně ráda. Myslím si, že mi taková akce se třídou chyběla a že jsem se naučila i spoustu zajímavých her,

které ještě třeba někdy budu mít možnost využít. Opět jsem se ujistila, že jsem na té nejlepší škole, na které můžu být, jednak díky oboru, který studuji, jednak díky úžasnému kolektivu naší třídy a skvělému prostředí naší školy!

(za PL2 Eliška Dvořáková PL2
s přispěním Pavla Egerleho)

Andělská stráž

ParaCENTRUM Fenix je organizace, která pomáhá lidem, kteří si prošli úrazem páteře a míchy. Organizace pomáhá vozíčkářům ve vedení plnohodnotného života i po úrazu. Fenix pomáhá všem starším patnácti let a jejich blízkým. V současné době sdružují více než sto třicet vozíčkářů a jejich rodinných příslušníků.

Letos opět ParaCENTRUM Fenix uspořádalo Dražbu pro Fenixe. Žáci a studenti brněnských základních a středních škol či škol uměleckých se měli šanci zúčastnit zasláním svých výtvarných děl, z nichž později komise složená z českých galeristů, podnikatelů a umělců, vybrala sedmdesát dva obrazů. V komisi byli například:

- Katherine Kastner – pražská galeristka původem z USA, vlastníci jednu z nejvýznamnějších uměleckých síní – galerii Hunt Kastner v Praze.

- Lucia Lettenmayerová – členka představenstva společnosti COLLETT Prague|Munich, a.s., která otevřela první privátní neveřejnou galerii umění v ČR.

- Denisa Kujelová – umělecká ředitelka a šéfkurátorka stojící u zrodu Fait Gallery v Brně.

- František Kinský – šlechtic z rodu Kinských, aktivní podnikatel a jednatel agentury Kinský Art Media, s.r.o. pořádající výstavy, divadla a koncerty ve Východních Čechách.

- Michal Horáček – významný český textař, producent, básník a milovník umění.

Studenti naší školy se o této akci dozvěděli od paní profesorky výtvarné specializace, Mgr. et Mgr. Jany Šprtové.

Obrazů se poslalo hned několik, ale vybrán byl obraz od studentky PMP2 Zuzany Landori. Obraz nese

název Andělská stráž, je malován olejem na plátno. Vyvolávací cena obrazu byl jeden tisíc korun. Dílo Zuzany Landori bylo vydraženo za neuvěřitelných patnáct tisíc, čímž se stalo druhým nejdražším obrazem celé dražby. Zuzka ke svému obrazu napsala i báseň, která byla přečtena i na dražbě.

Tvůj strážce

Každý máme svého anděla,
Který tě chrání při každém tvém kroku.
Dotýká se jemně tvého těla
A je tvou záchranou sítí při tvém velkém skoku.
Ve chvíli, kdy myslíš, že jsi sám,
On je tvou velkou oporou.
Svémi křídly tě zahřívá
A podává ti ruku pomocnou.
Těžké bývají životní chvíle,
Které nás potkávají každý den.
Anděl ti pomůže k dosažení tvého cíle,
Pomůže ti, aby se ti splnil tvůj velký sen.

„Určitě bych do toho šla znovu, protože je skvělý dělat to, co mě baví, plus ještě když vím, že když se to vydraží, tak to půjde ještě na dobrou věc. Přejde mi to smysluplný. Šla bych do toho znova a hned. Můj obraz se vydražil za 15000 a to mi přijde, že už může lidem pomoci,“ řekla Zuzana

na otázku, zda by se takové akce zúčastnila znovu.

Gratulujeme Zuzaně k tak skvělému výsledku a těšíme se na její další dílo ať už básnické, či výtvarné.

(Teda Běčáková, PL3)

Nusszwink

Magdalena Hamanová je první zahraniční výherkyní hry Nusszwink. V německém Hüttlingenu vyklepla i zkušené hráče a objevila se tak v místním tisku jako možná průkopnice této hry v Čechách a na Moravě. Přinášíme vám originální článek a Magdy jsme se zeptali, co to vlastně Nusszwink je...

Nusszwink je tradiční oříšková hra, která se hraje v sobotu před první adventní nedělí. Hra spočívá ve vyměňování oříšků. Každý člen dostane pytlík s 25 oříšky, všichni se sesednou u jednoho stolu. Kolem stolu putují dva páry kostek. Každý hraje se svými sousedy.

Levý soused hodí oběma kostkami a sečte, kolik hodil. Například 7. Teď hážu já a hodím celkem 10. Od svého levého souseda teď musím dostat 3 oříšky, protože jsem ho o 3 přehodila.

Po mně hraje soused napravo a hodí 12. Teď musím já jemu dát 2 oříšky ze svého pytlíku, pokud by však hodil například 4, musí on mě vydat 6 oříšků.

Takto jsme hráli tři desetiminutová kola, zakončená zvukem kravského zvonu. Za všechna tři kola se sečtou oříšky - kdo jich nasbíral nejvíce, vyhrál. Aby měli šanci i ti, kterým nepadají velká čísla, hraje se do datečná hra, kde vyhrává ten, kdo se nejdříve zbaví všech oříšků.

(Magdalena Hamanová, PL4)

Amtsblatt Hüttlingen

Samstag, den 7. Dezember 2019

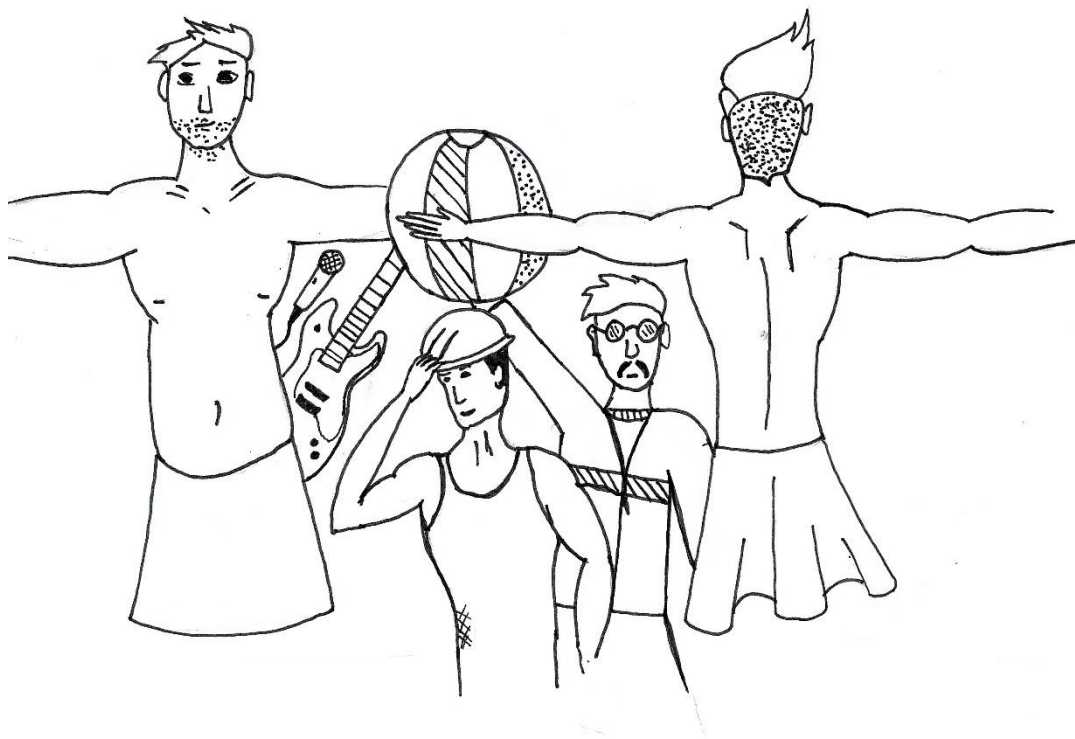
Schwäbischer Albverein

Tschechische Gewinnerin beim Nusszwick 2019

Volle Hütte wieder beim diesjährigen Nusszwick - 47 Mitspieler reihten sich am langen Tisch im Albvereinshaus um am Ende ihren Namen auf dem Nussknacker vom Erzgebirge eingraviert zu sehen. Spielleiter Didi Apprich und sein Team hatte wieder viele Preise organisiert, Nüsse präpariert und die Säckchen mit je 25 Nüssen befüllt. Spiel - Spaß - Spannung pur, als die 3 Würfelbecher die Runde machten, die Nüsse wechselten ständig die Besitzer, Säcke leerten sich, Säcke füllten sich, und nach 3 Spielrunden warteten alle gespannt auf die Sieger des Nusszwick 2019. Doch zuvor kam noch die Sonderrunde, wer zuerst sein Säckchen geleert hat, und hier hatte Lorenz Apprich das Glück der kleinen Zahlen auf seiner Seite und gewann diese Runde. Eine Spanne von 25 Nüssen bis 126 Nüssen verkündete dann Didi bei der Ehrung und Beschenkung aller Mitspieler; den 3. Platz sicherte sich bei ihrer ersten Teilnahme Annette Barth. Eine ganz knappe Entscheidung mit 124 zu 126 Nüssen gab es um den Sieg 2019. Knapp geschlagen wurde Susi Apprich von der tschechischen Kindergartenpraktikantin Magdalena Hamanova, die nun sicherlich den Nusszwick mit Begeisterung in Tschechien verbreiten wird.

Vánoční akademie 2019

Je 20. 12. 2019 8:35 hodin a právě jedu trolejbusem číslo 36 do Kulturního centra Babylon na letošní vánoční akademii. Jakmile vstoupím dovnitř, s udivením zjišťuji, že se zde už nachází hrstka studentů, kteří velice netrpělivě očekávají, až je někdo pustí dovnitř. Po několika

minutách je z hrstky stádo, které je spolu s učiteli vpuštěno do předsálí kulturního domu. V tu chvíli jsem zpozoroval, že jsem se na tento přesun měl nějak lépe ozbrojit, poněvadž cítím na svém těle tíhu všech ostatních lidí, kteří se na mě tlačí zezadu, a přede mnou zase vidím záda ostatních, na která se chtě nechtě musím

tlačit já. A okolo mě se z velikého hluku ozývají tajemná, bezmála biblická poselství: „Ahó, já jsem tady, kde jsi ty, pojď za mnou,“ anebo „Já tě ale nevidím, kde jsi?“ A tak podobně.

Když se konečně skoro celý do stanu do sálu, sednu si na židli vedle svých spolužáků. A netrpělivě čekáme, až samotná akademie začne. Mezitím si povídáme, jaká byla ta loňská akademie, vzpomínáme, jaká vystoupení se nám líbila a jaká ne. Čekáme, čekáme, čekáme a najednou se naprosto nečekaně objevila na pódiu paní ředitelka zábavního parku z PMP3, která nás hezky přivítala, představila nám odbornou, a kupodivu vůbec ne odpornou porotu, která bude hodnotit naše vystoupení, a zahájila samotnou akademii.

Jako první přišla na řadu třída PL1 se svým pěveckým vystoupením, v podobě gospelu, přičemž zpěváci byli oblečení do bílých ministrantských šatiček. Proč ne? Potom přišli na řadu žáci z G1, kteří měli zajímavé pojetí tanečního vystoupení, ve kterém šlo o souboj holky vs kluci. V jednom z dalších vystoupení se s námi

před maturitou definitivně rozloučily žákyně třídy PMP4, a to písni, kterou si pro nás složily. Dále bylo moc povedené video oktávánů na téma daily routine v naší škole, při kterém se určitě všichni moc pobavili. Autoři se podle všeho při natáčení videa bavili náramně.

Po přestávce přišlo na řadu naše vystoupení. Skromně dodávám, že náš výtvor byl hotový Gesamtkunstwerk: spojili jsme hudbu, tanec i malbu. Richard Wagner hadra. Na paty nám však šlapala G4 se svou kreací Trainingsanzug (tedy tepláková souprava, chcete-li). Samozřejmě nesmělo chybět nadupané vystoupení kluků z G8, kteří měli jako vždy perfektně připravenou a dokonale odvedenou choreografii. Je zřejmé, že i když vystoupení otevírali „We don't need no education“, ve světě se neztratí. Přínejmenším vám všechno spraví, řemeslníků a Bořků stavitelů je nedostatek.

Nakonec zmíním, že tam bylo nádherné (opravdu, bez ironie, nádherné a obdivuhodné) představení učitelů, které mělo veliký úspěch a myslím, že spoustě žákům vyrazilo

dech. Máme ve škole utajený sklad kostýmů a paruk?

Jako bonus mám pro vás malou příhodu z natáčení. Jak jistě všichni víte, tak v našem představení jsme používali barvy, no a abychom nezmazali pódium, tak jsme se podložili plachtami. Jenomže ve víru našeho umění zůstaly plachty téměř

netknuté a nejvíce barev bylo na pódium, takže jsme v Babylonu s pár lidmi ze třídy ještě po skončení akademie téměř dvě hodiny drhli pódium – a můžu vám říct, že jsme se u toho dost nasmáli a užili si to skoro jako celou akademii.

(Pavel Egerle, PL2 s přispěním
Pavla J. Micheleho)

Tříkrálový benefiční koncert

V pondělí 6. 1. 2020 se pořádal v kostele svatého Augustina tradiční Tříkrálový večer. Ten začal příjemnou vánoční mší, při které kázal farář Josef Novotný a kterou doprovázel Českolipský dětský sbor. Dále večer pokračoval koncertem. Po celý večer byl kostel plný našich učitelů, studentů, jejich rodin a přátel.

Koncert zahajoval náš Cyrilo-metodějský komorní orchestr pod vedením Kateřiny Prudilové se skladbou Heal the World od Michaela Jacksona. Dále vystoupil náš Pěvecký sbor Cantate Brno pod vedením Patrika Buchty s The little jazz mass (malou jazzovou mší) od Boba Chilocotta. Poté Českolipský dětský sbor

pod vedením Petra Nováka s populárními vánočními písněmi. A jako poslední se představila Schola brněnské mládeže se Štěpánem Policerem, jež přednesla své originální verze známých i méně známých českých vánočních písní. Na konci téměř všichni spolu zazpívali pár vánočních písní. Výjimkou byl Českolipský sbor, který musel odjet časněji, aby se stihl včas vrátit domů.

Celý večer se v přímém přenosu vysílal na rádiu Proglas s průvodním slovem Mons. Martina Holíka.

Vybrané dobrovolné vstupné by mělo být použito na rozšíření naší školní jídelny.

(Rosalie Šiklarová, PMP1)

Nová jídelna

To, co bylo dříve jen sen, se stává skutečností! Nová větší jídelna je (skoro) tu. Na úkor „domečku“, kde sídlí naše kariérní poradenství, paní psycholožka a pár učitelé, by se kapacita jídelny měla dvojnásobně rozšířit.

Na Tříkrálovém koncertě se na naši novou jídelnu vybralo celých 43 083 Kč.

Zeptali jsme se, jak se na novou jídelnu těší studenti.

Jak se těšíš na novou jídelnu?

Těším se celkem dost, protože konečně budeme mít dost místa.

Na co se nejvíc těšíš?

Konečně bude dost místa na sednutí, takže nebudu muset čekat, až se někde uvolní místo.

Co si myslíš, že bude lepší?

Určitě bude lepší průchod a tak se nebudu ke svému místu muset tlačit.

Myslíš si, že se něco zhorší? Co?

Ted' je tam dostatek světla, ale nevím, jestli se nebude muset svítit světly, pokud se ta jídelna zvětší.

Myslíš si, že když bude větší jídelna, budou menší fronty?

Trochu, ale jo. Podle mě, když bude větší jídelna, tak bude menší fronta...

(Barbora Špalková, G4)

Tříkrálový koláč

Ve čtvrtek 9. ledna 2020 se o obědové přestávce konala v prvním patře soutěž o nejlepší tříkrálový koláč. Tato francouzská tradice inspirovala na naší škole již devátý ročník. Koláče pekli studenti učící se francouzsky tj. G3-G8 a kromě G6 (nebo G7 – nejsem si jistá) se z každé této třídy objevil v soutěži alespoň jeden koláč. Bylo jich celkem 11, z toho 1 nesoutěžní od třídy G8, jenž svým originálním zpracováním zpestřil celou soutěž. Do koláčů měla být zapečená „fève“, tedy nějaká drobná věc. Kdo ji při konzumaci najde, ten se podle tradice stává králem koláče a má právo dne nosit korunu, jež je u daného koláče.

Porotu tvořili učitelé, kteří v průběhu přestávky postupně přicházeli a téměř všichni se pustili do ochutnávání. Některým se koláče nezavděčily, neb všechny obsahovaly lepek. Oblíbené byly pro spoustu učitelů vanilkové a oříškové varianty. Sem tam se pozastavili i nějací studenti, pozorovali, jak se učitelé baví a nasávali tu přátelskou atmosféru. Na konci přestávky si každý pekař vzal zbytek svého koláče a sestra Cyrila, jež to celé

organizovala, sečetla hlasy. Další přestávku už probíhalo vyhlášení. Výsledky byly těsné. Všechny 3 vítězné pozice obsadili studenti z G4. A sice na 1. místě Ester Hrnčířová s Hanou Rousovou, na 2. místě Klára Komrsková s Danielou Šteflíčkovou a na 3. místě Pavel Šťastný.

Vítězům gratulujeme.

(Rosalie Šiklarová, PMP1)

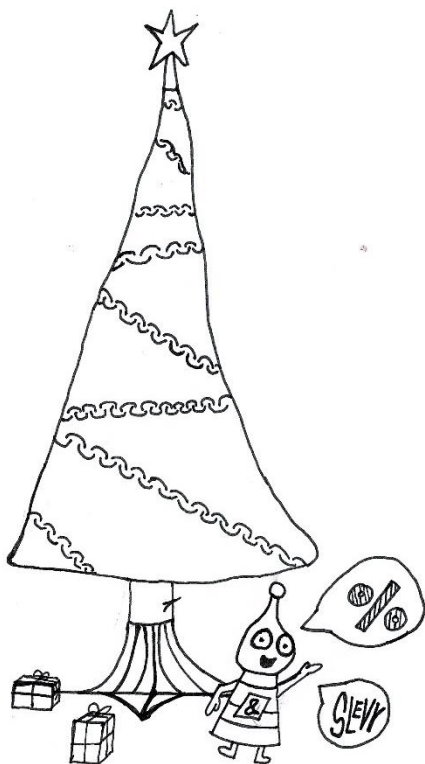
Vánoční panika

Vánoce, popisované také jako svátky klidu a rodinné pohody v každé reklamě či na billboardu, jsou v poslední době spíše finančním lákadlem obchodů, zaměřených na svou cílovou skupinu. Vánoce lze tedy považovat za komerční svátky, svátky šílenství, zdaleka ne za svátky klidu.

Jako nemilosrdné tornádo uvrhne lidstvo v davovou paniku, přecházející z fáze občasného nakupování drobností až po fázi lidského hyenismu spjatého s živočišnou a pudovou potřebou hromadění věcí a potravin na poslední chvíli, jak tomu bývá v typickém americkém filmu o zombie apokalypse a zkáze lidstva.

Jedním z nelehkých úkolů tohoto velice stresujícího období často bývá, jak nám prozradila jistá část psychologů, vybrat dárek své drahé polovičky. Tento nesnadný počín trápí především mužskou část populace. Ano, mnohem jednodušší než si ničit nervovou soustavu, by bylo dát svému protějšku peníze, jenže „to by nebylo překvapení“, jak tvrdí 2/3 žen.

Následuje rada pro muže: „Pánové, až půjdete se svou partnerkou po obchodním centru a ona vám decentně strategicky naznačí, že tento parfém krásně voní, tak věřte, že pod stromečkem očekává onen parfém, ale určitě ne chňapky, rýč či zásteru i s kuchařkou.“

Další problém Vánoc začíná již v období adventu, kdy se peče cukroví. Zakázané ovoce chutná nejlépe, ale co takové zakázané rohlíčky? Linecké? Včelí úly? Tenhle problém drasticky končí 24. prosince, kdy se klasické „Nejez to!“ mění na „Proč to nejíš?“

Již od srpna vás na každém kroku v obchodech budou vlezle doprovázet již ohrané koledy, které si nakonec i přes svůj důkladný odpor začnete také pobroukávat.

Vánoce jsou obvykle završeny v obývacím pokoji u přeplácaného „kýčovitého čehosi, co spíše namísto stromku připomíná onu zapálenou kometu, tolikrát zmiňovanou v koledách. S blízkými si vzájemně předáte dary, a i přes přestřel vkusu a nemajíce potuchy, co a na co to je, se s úsměvem tváříte, že přesně tohle jste si přáli.

Ach, ty Vánoce! Kdo by je neměl rád?

(Jiřina Posoldová, PL2)

Jak jsem se stal detektivem

Už jako malý jsem si se svým kamarádem Kájou strašně rád hrál na detektivy. Vždycky se našel případ, který byl potřeba vyřešit. Ať už se jednalo o ztracenou ponožku, zmizelý dort z lednice či rozbitou vázu.

Právě při hledání viníka, který rozbil vázu, jsem dostal největší pochvaly a ocenění od své rodiny. To by bylo totiž tak. U nás v obýváku měla maminka na policice položenou vázu s krásnými květinami. Když však maminka jednou přišla domů, váza ležela rozbitá na zemi. K jejímu rozbití se ale nikdo nepřiznal. A tak jsme se toho ujali my s Kájou a dali se do řešení této velké záhady. Nejdříve jsme určili podezřelé. Já ani Kája jsme to být nemohli, protože jsme si zrovna hráli venku. Maminka s tatínkem byli v práci, takže doma byla už jen babička, mladší sestřička Amálka a starší sestra Sofinka.

Babička to být nemohla, ta zrovna pletla šálu a hlídala Amálku. Jsou jí totiž teprve tři roky, takže ani jedna to být nemohla. Zbývá tedy už jen Sofinka, která však tvrdí, že to nebyla.

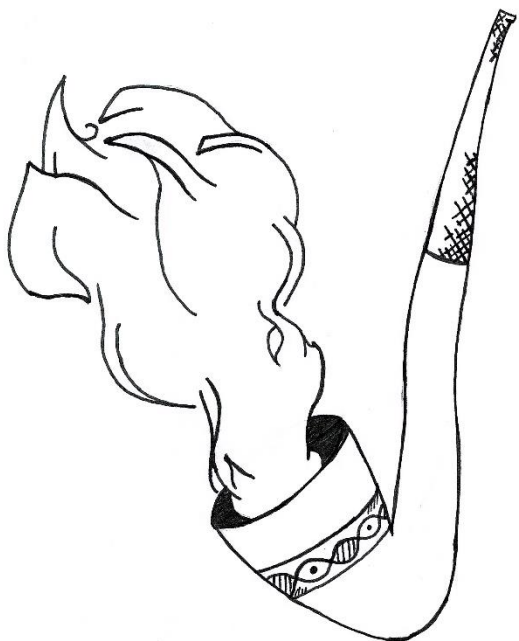
Tak jsme se dali do hledání důkazů. Nejpodstatnějším důkazem byla voda, která se vylila z vázy, když se rozbila. Pachatel do ní asi omylem stoupnul a nevšiml si toho, takže se stačilo vydat po mokrých stopách. Ty nás dovedly až k Sofi do pokoje.

Sofi se nakonec přiznala, že to byla ona. Že jí váza spadla, když utírala prach na policiče a už to nestihla uklidit, protože cvakla klika a maminka přišla domů.

A tak to šlo dále. Řešení záhad mě moc bavilo, takže se doma rozhodli, že mě dají do učení. Musel jsem projít těžkým výcvikem. Všechno jsem to ale zvládl, i když to byla dřina.

Takže teď je ze mě oficiálně detektiv. Tedy ne úplně detektiv, ale jeho pomocník, vlastně taková pravá ruka, která mu pomáhá chytat zloděje a čmuchar stopy. Jsem totiž pes. A mým pánem a detektivem, u kterého sloužím je Kája, můj páníček. Ten musel taky projít výcvikem a vystudovat školu. Teď spolu máme otevřenou nejznámější detektivní kancelář v Brně.

(Kateřina Šuterová, PMP4)

Sklenka vína a vaši nejbližší

Je to tady zas. Polovina října a v obchodech už vidím vánoční výzdobu. Když nad tím tak přemýšlím, zjišťuji, že jsem s přípravou na Vánoce zaspal. Zase. Už minulý rok jsem se utvrzoval v tom, jak s přípravou budu muset začít už před letními prázdninami. Během toho půlroku si budu všimnat nejrůznějších možných dárků a postupně nakoupím. Bohužel jsem na to zase zapomněl a vánoce mi připomněly již připravené obchody s

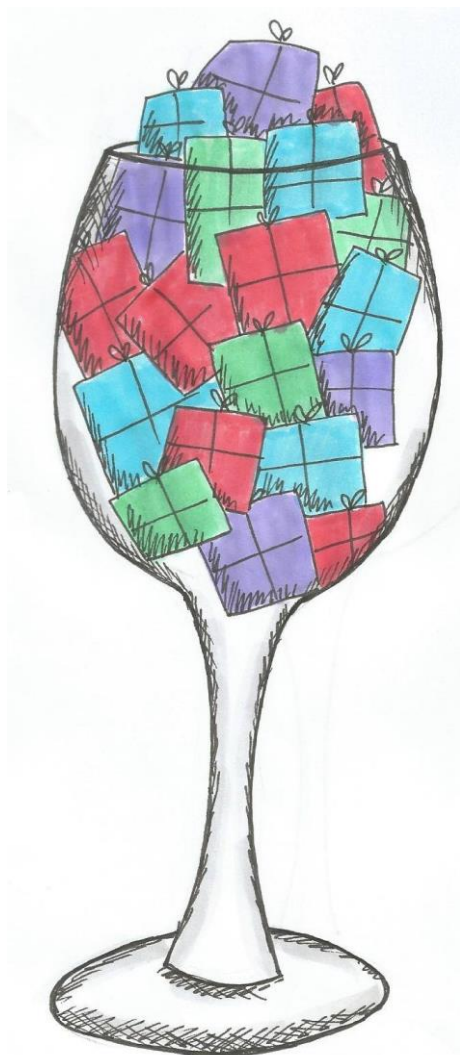
momentálně „Nejlepšími“ cenami za celý rok.

Však další věc, která mne napadá, je, že o tomhle Vánoce vůbec nejsou. Vánoce by měly být o rodině a o přátelství. Celý rok se všichni někam ženou, ale tohle období je přece období klidu. Rodinné pečení cukroví se změnilo v tovární práci, kdy jde o čas, a čas jsou peníze, pokud se nepletu. A těch dáreků, které musíte sehnat, a běda vám, jestli ten kabát bude mít barvu meruňkovou místo lososové. Tak, teď už máte všechny dárky schované doma, ale blíží se další pohroma. Balení. Kolikrát vyjde balicí papír draž než samotný dárek a když už vám zbývá poslední dárek, tak papír dojde a kvůli jedné hračce jdete koupit nový. Pokud si tedy myslíte, že už máte vše nachystané, je čas přesunout se k vánočnímu stroměčku, zazpívat koledy a rozdat dárky nejbližším. A abych nezapomněl, všechno to připravil Ježíšek a vy jste si dali práci pouze s cukrovím, které budete dojídat ještě v březnu.

Takže abych to uzavřel, nenechte se rozhodit nakupováním a balením a nečekejte bůhví co. To jediné, co

potřebujete pro pohodové Vánoce, je sklenka vína a vaši nejbližší.

(Šimon Václavík, PL2)

Francie

(září – listopad 2019)

Popsat celé tři měsíce do jednoho článku nejde, tak jsem se rozhodl to udělat formou odpovědí na pár otázek, které jsem slýchal tady po návratu nejčastěji.

A naučil ses teda francouzsky?

No... jo, určitě jsem se zlepšil. Rozhodně oproti prvnímu měsíci, kdy jsem se na všechno musel ptát dvakrát a oni taky nerozuměli mému přízvuku. Na konci jsem to teda dělal taky, ale už míň! Myslím, že mám teď francouzštinu automatictější, nepřemýšlím tak dlouho, než něco řeknu.

Našel sis tam nějaké kamarády?

Představte si, že jste spíš plachý člověk, sám, na neznámém místě v nějaké skupině, kde se všichni znají a mluví cizím jazykem... Ale kupodivu si mě nějakí našli a bavili se se mnou, za což jsem jim opravdu vděčný. Když jsem odjížděl, tak mi moje třída

dala přání ke šťastné cestě, kde mi všichni něco pěkného napsali – to mě fakt nečekaně mile překvapilo.

Taky mi dost pomohlo najít podobně ztracenou Němku, která tam přijela taky v září na studijní pobyt. Je úžasné mluvit francouzsky s někým, kterému to jde stejně špatně jako vám, líp si rozumíte, počkáte, než se ten druhý vymáčkne, postěžujete si spolu na ty divný Francouze...

Co škola?

Bylo to dost jiný než u nás. Já jsem tam zůstával celý týden v internátu a o víkendu jsem jezdil za svou hostitelskou rodinou. Režim dne je tam docela přísný, hlavně ze začátku to bylo těžké, než jsem pochopil a zvyknul si, kde a kdy mám být. I systém vyučování je odlišný, bylo to zajímavé vidět zase jiný způsob výuky. Se školou jsem se dostal na pouť do Lourdes, pomáhali jsme tam jako dobrovolníci všem těm babičkám a dědečkům na vozících, co tam přijeli, to byl silný zážitek. A... taky tam mají asi tak osmkrát větší tělocvičnu než my a park!

Ajo, Francouzi, to jsi tam jedl pořád šneky a ústřice, že?

Nejedl. Je pravda, že tam jí víc mořské plody než u nás, ale šnek je pro ně už dost specialita, každý ho ochutnal tak jednou v životě a stačilo mu to. Na druhou stranu, víno a sýry tam do sebe cpou pořád. Po každém správném hlavním jídle následuje talíř se sýry a pak sladký dezert. Pěkně se na to zvyká.

Líbilo se ti v Bordeaux?

Jo! Pro mě to bylo krásný město. Starobylé, plné katedrál a klasicistních domů, ale zároveň opravené, moderní. A i celý ten region je moc pěkný – blízko moře a všude okolo vinice s malými vesničkami a záměčky.

Jel bys tam znovu?

To asi ne, vždyť už jsem tam byl. Ale jsem za to rád. Je to skvělá příležitost už na gymplu takto poznávat cizí zemi se vším všudy a vyzkoušet si být sám.

(Jan Malý, G7)

Rakousko

První zkušeností s rakouským vzdělávacím systémem pro mě byl studijní pobyt ve Vídni, kdy jsem celkově 9 měsíců navštěvoval gymnázium Sacré Coeur ve Vídni. Fakt, že jsem si tehdy velmi oblíbil Rakousko (potažmo němčinu) a také to, že už od dětství se zajímám o dopravu (které jsem si tehdy ve Vídni velmi užil) mi určil směr, kterým jsem se chtěl vydat. Cesta ke studiu na vysoké škole v Rakousku však byla spleťtá.

Na jaře roku 2019 jsem se pokusil najít vysokou školu v Rakousku, především ve Vídni, která je zaměřena na dopravu, a která by odpovídala mým požadavkům. Nutno dodat, že nebýt mých rodičů, kteří mě výrazně podpořili ve chvílích, kdy jsem tuto snahu chtěl vzdát (například proto, že jsem si nevěřil), zřejmě bych se ani nikam nepřihlásil. Jednu takovou školu jsem našel, byla ve Vídni. Jenže termín přijímacích zkoušek byl v den, kdy jsem byl ve Stuttgartu jako výherce jedné německé soutěže konající se na CMGP, a proto jsem se těchto zkoušek neúčastnil.

Kromě této školy jsem se přihlásil již na začátku roku na dopravní školy v Česku a na Slovensku, abych měl alespoň jistotu nástupu na vysokou školu. Navíc jsem se v půli července roku 2019 pokusil o získání Goethe certifikátu z němčiny na úrovni B2. Z němčiny jsem totiž maturoval, a tak jsem chtěl využít příležitosti, kdy jsem ještě měl v paměti její dobrou znalost.

Na začátku srpna mě velmi potěšila zpráva, že jsem Goethe-Zertifikat B2 úspěšně složil. To mi dalo nový impuls k tomu, abych se přeci jen ještě jednou poohlédl po vysoké škole dopravně zaměřené v Rakousku, která ještě přijímá studenty pro školní rok 2019/2020. Takovou školou se stala Fachhochschule Sankt Pölten (FH St. Pölten) s oborem Bahntechnologie und Mobilität (Železniční technologie a mobilita). Podmínkou byla znalost němčiny na úrovni B2 (tato podmínka u přijímacích zkoušek na vídeňské škole nebyla). Přihlásil jsem se tedy, samotné přijímací zkoušky se konaly na konci srpna a skládaly se ze všeobecného testu na počítači a osobního pohovoru. Zde mi byly kladeny otázky, co od studia očekávám, jak se mi líbí

dané předměty v oboru nebo co bych dělal, kdyby mě nepřijali. Hned další den jsem dostal odpověď, že jsem byl na FH St. Pölten přijat. Pro přihlášení pak byl také nutný překlad maturitního vysvědčení do němčiny soudním překladatelem. Kvůli pozdnímu termínu přijímacích zkoušek pak byl problém získat v St. Pölten ubytování, nicméně od listopadu je již tento problém vyřešen a bydlím zde s jedním spolužákem se Salzburgu.

Systém výuky na Fachhochschule je velmi podobný gymnáziu: V daném semestru máme několik přednášek z daného předmětu a po domluvě s profesorem napíšeme zkoušku, případně uzavřeme jiným způsobem (prezentací apod.). Velkou většinu z nás tvoří studenti „kombinovaného“ typu studia (berufsbegleitend – při zaměstnání) a jen několik z nás jsou „prezenční“ studenti (Vollzeit). Celkem nás je asi 35. Tomu odpovídá také rozvrh, kdy prezenční studenti mívají výuku ve středu nebo ve čtvrtek a pak od pátku do soboty celý den společně se studenty kombinovaného studia. Dvakrát za semestr se koná tzv. Intensivwoche (intenzivní týden),

kdy máme všichni výuku od pondělí do soboty. Tento styl výuky mně vyhovuje a jsem zde velmi spokojený.

I přesto jsou zde záležitosti, na které narážím a bojuji s nimi. Třeba to, že jsem se dlouhou dobu soustředil především na němčinu, způsobilo, že jsem ztratil podstatné znalosti angličtiny, kterou na FH St. Pölten máme jako samostatný předmět Business English. Také někdy člověk bojuje s tím, že pokud někdo ze spolužáků začne mluvit nějakým dialektem, nemám šanci porozumět, což se ale časem stráveným v Rakousku zlepšuje.

Nakonec musím dodat, že rozhodnutí jít studovat do Rakouska nelituji a určitě každému doporučuji, aby využil všech podobných příležitostí, jako jsem měl já. Stačí se k tomu postavit takovým způsobem, že za pokus člověk nic nedá.

(Matěj Smutný)

Spojené státy

Strávit jeden školní rok v úplně cizím prostředí, kultuře, mezi lidmi které jsem v životě neviděla, s jinou mentalitou a jazykem. Jak mnoho výměnných studentů říká, NEJVYSTRESOVANĚJŠÍ, ale zároveň i nejkrásnější rok jejich života.

Já jsem se rozhodla se stát exchange studentem, abych poznala nové lidi, kulturu, prohloubila jazykové znalosti – a taky abych zažila něco, na co budu do konce života vzpomínat. Můj původní plán byl strávit tento rok v Kanadě, kde bych měla tu možnost procvičit jak angličtinu, tak francouzštinu. Bohužel programy pro tento stát jsou finančně velice náročné, a proto PÁDLA VOLBA na USA.

Ucházela jsem se o několik stipendií a jedno z nich dokonce dostala. Stala jsem se studentem programu Global Outreach. Věřím, že mnoho z vás tento program zná, díky prezentacím, o které se pan profesor Hájek stará. Jedná se o katolický výměnný program, který umožňuje studentům z Polska, Česka, Slovenska, Maďarska, Litvy a Ukrajiny strávit rok

na soukromé katolické škole v Americe. Ubytování poskytují dobrovolnické rodiny.

Student si nevybírá ani stát, ani školu, ani rodinu. Tento program funguje pouze ve třech státech USA, Wisconsin, Minnesota a Nebraska. Mne si vybrala rodina, které bydlí ve městě Oshkosh ve státě Wisconsin, kde je také škola Lourdes Academy, kterou tento rok navštěvuji.

Na americké střední škole mají žáci možnost si vybrat volitelné předměty, které je zajímají. Moje škola kromě klasických předmětů jako biologie, angličtina, matematika a historie nabízí například účetnictví, skandály a konspirace z historie, anatomii, nebo systém vlády ve Spojených státech.

Všechno má své klady a zápory a jinak na tom není ani vyučování. Každý den mám jenom 5 hodin, z toho třikrát 1,5 hodiny a dvakrát 45 minut. Díky tomu může učitel dát žákům čas pracovat na projektech v hodině, vícekrát látku vysvětlit, ale také mluvit o jiných tématech, aniž by se musel strachovat o ztracení času v hodině.

Na druhou stranu tím, že většinu předmětů má žák jenom půl roku, je velická pravděpodobnost, že velké množství informací kvůli nedostatku opakování rychle zapomene. Nejvíc bych řekla, že tímto problémem trpí předměty jako cizí jazyky, historie a matematika.

Významnou součástí života amerického středoškoláka jsou sporty a kluby. Studenti se každý den scházejí a trénují, aby svou píli mohli zužitkovat v zápasech proti jiným školám. Většinou jsou den před zápasem ve škole vyložené plakátky, které ostatní studenty nabádají, aby přišli svůj tým podpořit. Na jednu stranu se mi tento systém velmi líbí. S kamarády z týmu máte možnost se bavit i ve škole, vyzkoušíte různé sporty a ani nemusíte nikam cestovat. Na druhou stranu nemáte moc možností poznat lidi mimo školu, soustředit se pořádně na jeden sport, z čehož je také hezky vidět americká povrchnost – všeho hodně, ale nic do hloubky a pořádně.

Když se mě někdo zeptá, co mi v Americe chybí nejvíc, moje odpověď většinou bývá rodina a kamarádi. Je tu jedna věc, která by mě ani ve snu nenapadla, že mi bude někdy někde chybět.

Je to hromadná doprava. Amerika je slavná tím, že každý má své auto. Další proslulá americká věc jsou žluté autobusy z filmů, na které jsem se upřímně moc těšila. Bude to hezká změna od smradlavých šalin a špinavých autobusů. Jak jen jsem se mylila! Nejen že žluté autobusy smrdí a jsou špinavé, jsou také nesmírně nepohodlné a neefektivní. Každé ráno vás autobus vyzvedne před domem a doveze přímo do školy, odpoledne pak vyzvedne ze školy a doveze domů. Tento systém bohužel moc nefunguje. Místo 10 minut ze školy domů v pohodlném autě jste často na cestě hodinu a čtvrt s hlučnými FRESHMANY. Už se mi taky párkrát stalo, že jsem autobus nestihla. Ráno to nebyl žádný problém, rodiče ještě neodjeli do práce, takže mě mohli odvézt do školy. Když mi jednou ujel autobus ze školy, rodiče ještě pracovali a já neměla nikoho, kdo by mě mohl vzít domů. Byl krásný podzimní den a já jsem si řekla, že mi procházka rozhodně neuškodí. Tak jsem se vydala na cestu. Byla jsem překvapená, že v tomto malém městě vůbec mají chodníky a semaforey. Všichni se na mě koukali ze svých vyhřátých vozidel, jako kdybych spadla z višně. V Americe

se pěšky prostě nechodí. Domů jsem došla o hodinu a půl později a z tohoto výletu jsem si odnesla týden v posteli s horečkou. Od té doby jsem se rozhodla nechodit dál, než je opravdu třeba, tedy ze školy na parkoviště.

Amerika, země velkých aut, hamburgerů a ledu ve všech nápojích,

mi přináší spoustu skvělých zážitků. Jsem nesmírně vděčná, že jsem dostala příležitost tu strávit jeden školní rok. I když bylo nesmírně těžké opustit všechno, co jsem doposud znala, ničeho nelituji a kdybych tu možnost znovu dostala, určitě bych řekla ano.

(Ludmila Staňková, G7)

Jana Pálková si zvolila praxi na základní škole a ve své reflexi se vyjadřuje k tématům, která jsou pro vyučující denním chlebem: pozornost žáků, zpětná vazba, autorita.

Ich habe versucht, meine Aufgaben an das Alter und die Fähigkeiten der Kinder anzupassen, damit sie alle meine Anforderungen und Ziele verstehen. Gleichzeitig habe ich dafür eine adäquate Kommunikation genutzt. Für ständige Aufmerksamkeit und Aktivität habe ich die Stunde so eingeplant, dass sich die Art der Aufgaben und der Raum für ihre Ausführung (Teppich, Bänke, Bretter) oft abwechseln. Ich habe auch versucht, den Unterricht gut zu organisieren, um den Unterricht voll auszunutzen. Ich hatte einige zusätzliche Aktivitäten. Am Ende jeder Unterrichtseinheit bewerteten ich und meine Kinder den Verlauf des Unterrichts.

Ich fand es schwierig, die Aufmerksamkeit der Schüler für eine Stunde aufrechtzuerhalten und dennoch einen individuellen Ansatz für Schüler mit unterschiedlichen

Bedürfnissen zu entwickeln. Mir wurde klar, dass es wichtig ist, den Kindern Feedback zu geben, um zu wissen, was sie in Zukunft verbessern können, und um hervorzuheben, was sie gut machen.

Das größte Problem für mich war, die Autorität im Klassenzimmer aufrechtzuerhalten. Eine große Anzahl von Kindern und ihre Begeisterung für neue Aktivitäten erforderten viel Geduld und die Notwendigkeit, zusammenzuarbeiten.

Die größte Wertschätzung für mich war, als die Kinder mir sagten, dass sie jede Aufgabe mochten und dass alles ihnen so vorkam, nicht gelernt, sondern nur gespielt zu haben. Das war mein Ziel. Ich denke, dass auf spielerische Weise und durch Erfahrung neues Wissen besser eingeprägt wird.

Tereza Pěničková působila ve speciální škole ve Stuttgartu, Helene-Schoettle-Schule a popisuje svoje zkušenosti s prací se žákem s poruchou autistického spektra

Ich wurde Assistentin eines Jungen mit Autismus. Mit ihm zu arbeiten war nicht einfach, weil er Momente hatte, in denen er plötzlich anfang zu schreien oder zu weinen, und ich hatte keine andere Wahl, als darauf zu warten, dass dieser Zustand wieder vergeht. Ansonsten sagten mir die Lehrer, dass der Junge mich liebt und dass er gut mit mir zusammenarbeitet und dass es ihm gefällt.

Dank diesem Praktikum bestätigte ich meine Meinung zu behinderten Menschen. Weil ich mit zwei behinderten Geschwistern aufgewachsen bin, habe ich es mental gut geschafft.

(...)

Worin besteht das Anderssein der Behinderten? Haben sie andere Werte im Leben als wir? Ja, das tun sie. Sie sind „augenblicklich“, empfänglich, lächelnd, nett, freundlich. Für solche Menschen ist die Liebe zu jemandem und die Liebe zu ihrer Umgebung und alles, was sie umgibt, besonders wichtig.

Nur ein gesunder Mensch empfindet Geld und Macht als das Wichtigste. Aber wozu ist einem das Geld

gut, wenn ihm niemand seine Liebe und Zuwendung schenkt und wenn man nicht gesund ist.

Tereza Unčovská pracovala v domově důchodců ve Stuttgartu. S praxí byla velmi spokojena, lituje ale, že nebylo prakticky možné se seniory navázat přímý kontakt.

Ich war über mein Praktikum sehr glücklich, aber ich wäre noch glücklicher gewesen, wenn ich hätte versuchen können, als eine „echte“ Angestellte zu arbeiten, weil es eine andere Erfahrung gewesen wäre.

Ich war wirklich überrascht, dass die Senioren sich nicht engagierten. Vielleicht haben sie schlechte Feinmotorik oder wollten einfach nicht mitmachen. Aber niemand fragt sie, ob sie wollen. Also saßen sie nur da und sahen zu. Jedes Mal, wenn ich ihnen meine Kreationen zeigte, weil ich mit ihnen sprechen wollte, war allerdings meine deutsche Sprache nicht gut genug. Ich habe also das Gebastelte nur gezeigt und auf ihre Reaktion vergebens gewartet.

Julie Deutschová si při praxi v domově důchodců ve Stuttgartu povšimla, že navzdory luxusu je velkým problémem samota starých lidí.

Ich habe Kontakt zu manchen Senioren aufgenommen und auch zur Praktikantin Asli, dank der ich noch viel mehr über das Geschehen in diesem Altenheim erfahren habe. Ich habe gesehen, dass hier die meisten Senioren sehr unglücklich sind, obwohl das Personal sehr nett und die Umgebung sehr schön ist. Sie sind deswegen unglücklich, weil sie nur selten von ihren Familienmitgliedern besucht werden und fühlen sich immer einsam.

Eliška Prachařová působila v ZUŠ Kyjov, kde se mimo jiné setkala s demotivovanými žáky:

Im Großen und Ganzen habe ich das Praktikum genossen, obwohl ich erschöpft war. Ich bedaure, dass Kinder immer weniger gern Klavier spielen und dazu von ihren Eltern gezwungen werden. Auch die Lehrer sind sich dessen bewusst, sodass sie nicht mehr so begeistert sind wie zuvor.

Karolína Sovová došla k překvapivému a motivujícímu zjištění ohledně svých jazykových schopností:

Ich fand auch heraus, dass meine Deutschkenntnisse nicht so schlecht waren, wie ich dachte, aber es gibt noch viel zu verbessern. Ich sollte mich wahrscheinlich am meisten auf meine gesprochene Sprache konzentrieren und versuchen, meinen Wortschatz zu bereichern.

Jaké bylo tvé dětství? Máš z této doby nějakou vtipnou vzpomínku?

Dětství bylo v pohodě, takové klukovské, já mám totiž dva starší bratry a s nimi jsme dělali všechno to, co si představujete, že by kluci v dětství měli dělat. Bojovat s jinými gangy na vesnici, chodit na skládku hledat poklady, kopat bunkry, chodit pozdě domů... To bylo moje dětství. Vtipných vzpomínek mám několik. Jednou z těch, co mám fakt živou, je, že jsem spadl do záchodu. Je to jedna z mých

nejranějších vzpomínek. Ne, že bych měl od té doby trauma chodit na WC, ale je to takový vtipný, protože jsem v té době nedosáhl na splachovátko, to byly ještě takové ty šňůrky. Tak jsem si musel zavřít záchod a vylézt na něj. A jak jsem stáhl tu šňůrku, víko se podlomilo a já jsem zahučel do záchoda a na sebe ještě spláchnul tu vodu. Byl jsem uvízlý v té díře a hrozně jsem řval a volal maminku, takže ona mě pak zachraňovala z těch sraček, které tam byly. To je má vzpomínka. Nevím, jestli je vtipná, ale je signifikantní. Prostě taková významná 😊 Bylo by jich víc, ale nebudu to rozvykládat.

Jak často navštěvuješ své rodné Slovácko? Které zdejší zvyky máš nejraději?

Navštěvuji své rodné Slovácko tak často, jak to jde. Obvykle to vyjde jednou za dva měsíce. Většinou na kafe za rodiči nebo za mými dvěma sourozenci. K zdejším zvykům. Mám rád folklór. Ale před pár lety jsem moc kroje rád neměl. Jsou tam takové ty hodně zdobené kroje a my jsme si ten kroj byli nuceni na sebe navléknout na první svaté přijímání nebo na biřmování. Samozřejmě jsme nechtěli. Když vás někdo nutí, a pak v tom jste jak na módní přehlídce, cítíte se jak cvičené opičky, které všichni očumují. Teď už je to úplně v pohodě a když se účastním nějakých tamních hodů, moc si to užívám.

Čemu ses věnoval při svém pobytu v Londýně?

Já jsem tam byl na jáhenské praxi. Nebyl jsem přímo v Londýně, ačkoliv jsem tam trávil mnoho týdnů. Základnu jsem ale měl u Manchesteru v Bollingtonu. Je tam salesiánský dům, do kterého jezdí školní třídy

z anglických škol a tráví tam třídní programy. Já jsem, spolu s ostatními vedoucími, ty programy vedl, takže jsem s dětmi hrál hry a měl diskuzní skupinky, což bylo s úrovní anglického jazyka OK, do té doby, než přijely děti z Liverpoolu, kde mají šílený přízvuk, takže jim nerozumí ani Angličani. Tak s těma jsem spíš hrál fotbal.

Co tě vedlo ke vstoupení do řádu?

Nejdřív jsem chtěl být knězem. A protože pocházím z tradiční katolické oblasti, myslel jsem si, že jediná cesta, jak se stát knězem, je stát se takovým tím normálním diecézním knězem ve farnosti. Ale po čtvrt roce v semináři mi bylo jasné, že to vůbec není pro mě, protože když jsem si představil, že bych zůstal na faře asi sám, že bych se měl věnovat často hlavně babičkám, tak to mě nelákalo. A v tom semináři jsem teprve zjistil, že existují i řády a že jsou i salesiáni, kteří byli takoví neformální, netradiční, živí. A to mi vyhovovalo. Oni mě totiž ze semináře chtěli vyhodit, protože jsem byl moc „divoký“. Tehdy mi už říkali, jestli bych nechtěl být salesián. Tak jsem

řekl, že nevím. Postupem času jsem zjistil, že kněžství se dá naplnit i takhle. A protože jsem ještě před tím chtěl být učitelem a salesiáni se věnují mladým, tak se mi být salesiánem, zdálo jako skvělá kombinace těchto dvou věcí.

Jaké je žít jako salesián?

Jak kdy, jak život dá. Já jsem moc rád salesián, protože mám rád nové přístupy, netradiční věci a přemýšlení nad podstatou věcí a nezahlcování se formou. Mladí lidi tohle všechno mají rádi také. Takže tím, že se s nimi setkávám, nutí mě tyhle věci dělat a nestát se takovým tím „zaprděným“ starým farářem, který už má jenom svoje přístupy a nic jiného nebere.

Jsi nejmladším ředitelem v historii salesiánů v Žabovřeskách, jaké z tohoto postu plynou povinnosti?

Jsem ředitelem zdejší komunity salesiánů, tzn. mám na starosti deset dalších spolubratrů, kteří pak mají na starosti třeba salesiánské středisko, farnost atd. Jaké z toho plynou

povinnosti? No, vytvářet podmínky k tomu, aby se nám jako komunitě žilo dobře a smysluplně. To je asi ta největší povinnost. Prakticky. Většinou každý měsíc s každým z nich mluvím, organizuji různé porady, zajišťuji, aby informace tekly mezi námi. Jezdím do Prahy na ústředí salesiánů a vytvářím spolu s dalšími vize celého toho díla. S dalšími lidmi mám na starosti i finanční stránku. Ale hlavně jde o to, abychom my jako komunita řeholníků salesiánů žili to co, žít máme.

Viděli jsme tvůj nabitý rozvrh, jak časově zvládáš skloubit všechny své aktivity?

Mně v tom hrozně pomáhá Google kalendář. Kromě obvyklých povinností to mám tak, že když přijde nějaká další nabídka (pár snoubenců, přednáška, setkání apod.), tak se podívám do toho kalendáře a je-li tam nějaké okénko volné, tak to tam dám. No a když volné okénko není, tak prostě řeknu, že už to nejde. A o co se ještě snažím je, čas od času si udělat čas pro sebe, protože jsem už měl i období, kdy jsem to vůbec nedělal

a všechna okénka v kalendáři byla kompletně zaplněná. A to je špatně. Takže jednou za čas si udělám čas pro sebe, v poslední době třeba vařím pivo. To pak vypadá tak, že pozvu chlapy z farnosti a vaříme od rána do večera pivo. Nikdo nás neotravuje. No a na jednu se člověk zase cítí, jako by žil normálně. Takže se mi to daří tehdy, když vím, že nejsem spasitel a mám své limity a zároveň vím, že čas od času potřebuji odpočívat.

Pokud máš volný čas, jak ho využíváš a čemu se nejraději věnuješ?

Tak pivo už jsem zmiňoval, to je teď můj hit. Potom, jak ho využívám. Čas od času jsem jen sám, aniž by na mě někdo mluvil. To znamená film, knížka, spánek, prostě klasika. Co je důležité: nechci nikoho vidět. Protože běžně na mně pořád někdo mluví, nebo se něco děje. Nechodím moc do přírody, ale rád vyrazím na nějakou návštěvu k lidem, před kterými si nemusím na nic hrát. Pár takových je. Protože někdy hraju roli kněze nebo učitele (nebo něco jiného). Ale mám

docela dost lidí na různých místech v republice, kde jsem sám sebou a je úplně jedno, jak se cítím nebo co se děje a jsme prostě jen rádi, že se vidíme. Jinak sportuji, hraju badminton, squash, tenis, ping pong. Zkrátka něco s pálkami a raketami, to mě fakt baví. Zjistil jsem, že potřebuju míč nebo nějaký předmět, za kterým se honím, protože vyběhnout jen tak, to mně nedává moc smysl.

Jak moc tě ovlivňují sociální sítě, používáš je pouze k práci, nebo i k zábavě?

Já myslím, že mě ovlivňují hodně. Jsou lákavé a často mě nutí, abych na nich trávil víc času, než bych chtěl. Bráním se tomu a myslím si že, už je to lepší, než to bývalo, ale pořád v tom ještě nejsem úplně ideální. K práci je určitě používám, protože spravuju sociální sítě některých organizací nebo skupin, které tady máme a je to

výborný prostředek ke komunikaci. Především se bavím o Facebooku a částečně o YouTube, Instagram aktivně nepoužívám, postuju jen pár fotek, když si myslím, že je to něco významného pro lidi. Nejsem ten typ sdíleče, který skoro denně dává nějaký “storyčka”. Mně to nedává smysl, protože některé věci si chci uchovat pro sebe, nebo s lidma, se kterýma jsem tam byl (a v té chvíli prožíval přítomnost). Asi to někdo má jinak, ale já nepotřebuju, aby se na to dívali i ostatní.

(Udělování popelce)

V tomto čísle Lercháče se věnujeme mimo jiné fake news. Za jak velkou hrozbu je považuješ? Dokážeš je rozpoznat?

Ta hrozba tady je a není. V té druhé otázce se skrývá klíč. Pokud jsi si vědom toho, že internet je prostor, kde mohou být dost jednoduše a velmi rafinovaně umístěné zprávy, které nejsou pravdivé nebo jsou jen částečně pravdivé, tak si myslím, že to není až tak nebezpečný. Akorát to vezme víc energie, protože musíš číst tu zprávu v celém kontextu a dívat se, co ti chce říct, na co útočí, jestli je příliš emotivní, z jakého je zdroje, jakého je data, kdo ji psal a z jakého důvodu. Sám si pak musíš vytvářet nějakou škálu třeba novinářů, kterým věříš a od kterých chceš, aby ti ty zprávy dodávali, protože se ti zdají objektivní. Blbý je, že mnoho lidí takhle nastavených není, a potom se prostor internetu a fake news stávají nebezpečnými. Protože třeba senioři (ale nejen oni) berou to, že to psali na internetu, jako argument, že to musí být pravda. Protože dřív, když se něco psalo v tištěných novinách, tak to se to bralo jako pravda (i když ne vždy byla), protože to vydávalo

profesionální vydavatelství. A oni tohle aplikují na internet. Ale tam si můžeš založit webovou stránku ty sám a šířit pomocí sociálních sítí úplné blbosti. A pokud to na lidi útočí neustále, tak tomu začnou třeba trochu věřit nebo minimálně zpochybní ty pravdivé informace řeknou: „No vždyť kdo ví, jak to je, tenhle říká tohle a tenhle tohle.“

Takže fakenews můžou být nebezpečné právě z toho důvodu, že spousta lidí vůbec neuvažuje o zprávách nebo informacích, které se šíří.

Čím nejlépe inspirovat mladé lidi k víře? Jak jim ukázat Boha?

Nevím obecně. Ale myslím si, a tak to dělal Ježíš a dělo se to tak celou historií, že abys ukázal Boha druhým, tak musíš být především ty sám ten, který žije vztah s Bohem a přes tebe se pak stane zvěst o Bohu uvěřitelná. Podle mého názoru moc nefunguje, když mladým lidem řekneš nějakou pravdu, před kterou si maximálně můžou sednout na zadek, protože je to nevyvratitelné a logické. Myslím si, že uvěří tehdy, když se s nimi budeš

potkávat jako normální člověk. A ta normalita bude i ve tvém vztahu s Bohem a pak budeš přirozeně o Bohu mluvit jako o někom důležitým a tím předáš trochu z toho svého nadšení pro Boha i lidem okolo. Pořád se k tomu vracím, ale jsem teď nadšenej do vaření piva. Tím, jak o tom mluvím, jsem nadchl X chlapů kolem mě. A kdybych takhle mluvil o Bohu a žil s Bohem, tak tady za chvíli nakazím půl Žabin. Tak takhle se to může předat, neříkám, že všem a vždycky, ale tohle je pro mě funkční způsob.

Jakým způsobem tvoříš kázání, máš nějaká oblíbená témata? Jaké rysy by mělo dobré kázání mít?

Jako začínající kněz jsem měl období, kdy jsem si kázání psal slovo od slova. Na počítači to bylo rychlý, protože píšu všemi deseti prsty. Ale v posledních dvou, třech letech si celá kázání nepíšu. To proto, že mě to hrozně limitovalo. Mám pocit, že kázání je velmi volný způsob, jak kněz, který něčím žije, může sdělit něco o svém vztahu s Bohem druhým lidem.

Kázání podle mě není nic formálního, tedy napsaného a informačního, ale je to způsob, jak můžu ovlivnit svým vztahem k Bohu ty druhé. Je to živý a flexibilní literární útvar.

V poslední době se mi často stává, že si myslím, že o něčem budu mluvit, ale pak jdu k ambonu, naladím se na lidi, ke kterým mluvím a často se sám sobě divím, že mluvím úplně o něčem jiném, protože mě přepadne silný pocit, že tihle lidi teď nepotřebují slyšet moje předpřipravený kecy. Ale potřebují slyšet něco úplně jinýho. Tohle ale předpokládá pokoru a snahu o hluboký vztah s Bohem.

Co je tvůj největší sen? Odpověď cesta do Svaté země se nepočítá!

Jasně, cesta do Jeruzaléma je spíš zástupná věc. Pořád si to nechávám, abych měl o čem snít. Už asi tři lidi mi nabízeli, že bych tam mohl jet, ale pořád si to nechávám v zásobě, protože v tom cestovatelském už bych nic dalšího neměl. Ale jaký je můj největší sen? Nevím a nechci tady sklouzávat do frází jako: dostat se do nebe nebo obrátit půl světa... protože já myslím,

že si tohle ještě úplně upřímně nepřejí. Hrozně moc teď sním o tom, že najdu partu lidí, kteří se budou zabírat médiema a sociálníma sítěma a mobilníma aplikacema a tyhleto prostředky používat k tomu, aby šířili mezi lidmi určité hodnoty, na kterých stojí křesťanství, něco jako internetová evangelizace. To bych hrozně rád. Ale sen by taky byl, aby všichni salesiáni v mé komunitě žili s Bohem a pro mladé. Nebo abych já sám byl schopen být obyčejným a férovým člověkem, který bude kolem sebe šířit dobro.

Jakou radu by sis dal, kdyby ti bylo 20?

Přemýšlím, v jakém stádiu jsem byl, když mi bylo dvacet. Dospělým se hrozně dobře poučuje ty mladší, protože už mají tu svou minulost za sebou a ví, jak dopadla ta jejich dilemata a rozhodování, nebo zamilování atd. Mladí to prožívají teď. Tzn. je hrozně těžký dávat jim teď radu. Já bych asi řekl tomu Liborovi ve dvaceti: “Hele, buď v pohodě, dobře to dopadne, nestrachuj se o blbosti, řeš podstatný věci, a hlavně využívej čas, protože

spoustu času promarníš. Snaž se rozlišit, co za to opravdu stojí a co ne. A máš-li ten čas, tak ho věnuj něčemu, co za to stojí.”

(momentka z televize Noe)

Libor Všetula

*1980

Teologická fakulta

Koníčky – sport, přátelé, zkoušení nových věcí

Výroční zpráva CM parlamentu 19/20

Studentský parlament na naší škole v uběhlém pololetí zaznamenal mnoho úspěšných kroků ke stabilitě a několik vydařených projektů. Na konci minulého roku byl předsedou zvolen Matěj Standara z G5, ke kterému se na začátku tohoto školního roku přidal i nově zvolený místopředseda, Pája Egerle z PL2.

Všechna práce však nespočívala jenom na nich, k velkému zlepšení v produktivitě přispěl vznik Rady CM parlamentu, což je skupina aktivních studentů naší školy, která parlament vede a směřuje. Studenti se do této skupiny mohou přihlásit na zasedání parlamentu. V letošním týmu byl Maty Lojda z G2 (propagace), Rosalie Šiklarová z PMP1, Klára Kadlecová z PMP2, Simona Švestková z PL2, Terka Běčáková z PL3, Verča Míčková z G7, Jenda Míček z PL4, Ondřej Petržela z G8 a Adam Křivka z G8.

Veškeré fungování CM parlamentu, včetně rady, zasedání, koordinátora a dalších orgánů (i s volebními procesy) je nyní zapsáno v Stanovách CM parlamentu, které byly schválené

naším předsedou, koordinátorem parlamentu, kterým je letos pan profesor Štěpánek, a panem ředitelem.

V tomto pololetí jsme realizovali dva projekty: Kulatý stůl s panem ředitelem a Miss profesor. Kulatý stůl proběhl 4. prosince v ředitelně, sešlo se nás dvanáct studentů, probírali jsme mimo jiné plány školy do budoucna i mnohokrát omílané otázky, jako odchody před jedenáctou apod. Celý zápis se v blízké době objeví na nástěnce.

Vtipné dotazníky Miss profesor spočívaly v celoškolním hlasování o nejlepšího, nejvíc sexy nebo i nejpřísnějšího učitele. Hlasovalo se 17. a 18. prosince ve škole, členové rady parlamentu pak ve čtvrtek pracně spočítali lístky a vítěze pak odhalili na konci vánoční akademie v pátek 20. prosince. Tímto projektem jsme chtěli jak pobavit studenty a učitele, tak zvýšit povědomí o činnosti CM parlamentu.

Nedílnou součástí naší činnosti je také spolupráce s ostatními brněnskými samosprávami. Zástupci našeho parlamentu se zúčastnili schůzky pod dočasným vedením předsedy parlamentu BiGy, Filipem Slaným,

a plánovali možné formy kooperace – jako první projekt by brněnští aktivní studenti chtěli zorganizovat festival studentských kapel.

V tuto chvíli by se dalo říct, že se parlament po přechodném stádiu změny předsedy nachází v plně funkčním pracovním režimu. Zkrátka, jedeme naplno! Těšíme se v příštím pololetí.

Rádi bychom všechny pobídli k tomu, aby nás kontaktovali s jakýmkoliv návrhem, podnětem, nebo klidně i stížností. Můžete nás najít na Facebooku, Instagramu, emailu (parlament@cmgp.cz) nebo prostě ve škole na chodbách – naše jména a třídy visí na naší nástěnce v prvním patře vedle ředitelny.

Adam Křivka (G8), Matěj Stan-
dara (G5)

Rozhovor s Kateřinou Prudilovou o chystaném benefičním koncertě

Jak jste přišla do kontaktu s Lékaři bez hranic?

Lékaře bez hranic sleduji na internetu již několik let a stále znovu mne překvapuje, že se najdou dobrovolníci, kteří obětují půlrok, rok svého života a jedou do neznámých a nebezpečných oblastí léčit ty nejchudší. Myslím, že to je podstata lékařského povolání a vlastně podstata lidství, nemyslet aspoň chvíli na sebe a jít někam nezištně pomoci. Také mne fascinuje, jak tato organizace dokázala logisticky a materiálně tuto pomoc zorganizovat. A do třetice – sestra Cyrila je také jejich velkou fajnynkou a již ve škole ledacos prezentovala.

Proč jste se rozhodli pro benefiční koncert právě pro ně?

Rozhodovali jsme se, jakou organizaci vlastně chceme podpořit. Protože udělat svůj koncert, to je trošku samoúčelné, když zrovna

nejsmе Česká filharmonie, že ano... I když k tomu rychle směřujeme:-) Takže: když hrát, tak pro někoho, ať z našeho vystoupení někdo něco má.

Jenže vybrat mezi pomáhajícími neziskovkami tu jednu je velmi těžké – téměř každá dělá něco dobrého. Mary's meals, Člověk v tísni... Nakonec tedy volba padla na lékaře, jejich práce prostě budí obdiv.

Jaký program připravujete?

Snažili jsme se vymyslet program z věcí, které jsme již někdy hráli, a také, aby si každý posluchač přišel na své. Takže nabídneme něco milovníkům barokní hudby – Vivaldi, Corelli... Pak něco pro obdivovatele sborového zpěvu – přijde nám zazpívat sbor Cantate – a nakonec něco, co potěší snad každého: známé melodie z filmů – hudba Johna Williamse.

Součástí programu ale také bude krátké vystoupení paní doktorky Rusnokové-Janouškové, která se sama jedné mise Lékařů bez hranic zúčastnila a promítne nám nějaké fotky, dokumentující jejich práci.

To myslím bude velmi zajímavé pro všechny zúčastněné.

Jste před touto událostí nervózní? Z čeho máte největší obavy?

No, nervózní začnu být tak týden před akcí – že to nenacvičíme, že nepřijde dost lidí, že se vybere málo peněz, že někdo onemocní. Průšvihů může být dost. Ale zase věřím, že ta akce bude mít svůj smysl a tak by se měla – s pomocí Boží – podařit. Že by byli nervózní muzikanti, vaši spolužáci, to si nemyslím, ti jsou stále v pohodě. (směje se)

Jaký druh posluchačů očekáváte nejvíc?

Doufám pevně, že přijde spousta lidí z naší školy, také očekáváme rodiče a známé našich hudebníků – a pak koncert propagujeme v katolických kruzích a na samotné Fakultě sociálních studií, která nám poskytla prostor. Tímto vlastně prosíme každého čtenáře o jakoukoliv propagaci, protože více lidí znamená

více vybraných peněz pro Lékaře bez hranic! Plakátky budou k dispozici na stolku u staré počítačové učebny.

Jak se těšíte?

Těšení to zrovna není, ale každý muzikant to zná. Když se přiblíží vystoupení, adrenalin se obrovskou rychlostí vyplavuje do krve a člověk má pocit, že teď dokáže cokoliv. (směje se) Tuto energii z hudby bychom rádi přenesli na posluchače a hlavně rádi prožijeme večer se všemi, kteří chtějí nějak pomáhat.

Proč bychom na tento koncert my, studenti a učitelé CMGP, měli jít?

To je ale otázka! Měla by znít: Proč nejít?

Někdo z naší nebo vedlejší třídy se odváží jít se svou kůží na trh – myslím tím se svým hudebním nástrojem, tak proč jej nepodpořit? Také uslyším Jurský park a Vivaldiho Léto, uvidím naše krásné sboristky. A na vlastní oči mohu vidět mladou ženu, která prováděla v Africe

v provizorním stanu těžké operace, aby zachránila lidské životy. Která si neřekla: „Stejně to nemá cenu, nezachráním všechny, je to nepohodlné a nic za to nedostanu.“

Chápete? Proč bychom nemohli jít a věnovat ten večer něčemu dobrému?

Každý může hodit do kasičky to, co zrovna má, a tím pomoci.

Takže 3. dubna se na vás v 18 hodin moc a moc těšíme ve foyer Fakulty sociálních studií na Komen-ského náměstí vedle Červeného kostela.

Benefiční koncert Cyrilo- metodějského orchestru

Tak je to tady. CMO se přidal ke školním uskupením, která umí uspořádat akci i sama, pod vlastní hlavičkou. V pátek 3. dubna v 18:00 plánujeme vyprodat do posledního místa aulu FSS, protože vstupné dobrovolné poputuje na bohubilé účely – podpoříme Lékaře bez hranic. A nemusíte se bát, že byste se nudili. Z programu si vybere každý. Zahrajeme skladby barokní i filmovou hudbu a v druhé části přivítáme jako hosta školní sbor Cantate s jazzovou mší. Těšíme se na vás!

Lercháč – školní časopis studentů Cyrilo-
metodějského gymnázia a střední od-
borné školy pedagogické Brno

Redakční rada:

Rosalie Šiklarová

Barbora Špalková

Martin Doušek

Lukáš Kos

Matěj Standara

Michala Marečková

Simona Kapitániková

Aneta Vobořilová

Tomáš Javora

Eliška Dvořáková

Pavel Egerle

Terezie Dominika Běčáková

Mgr. Pavel J. Michele

*Veškeré příspěvky jsou přijímány vý-
hradně v elektronické podobě v maxi-
málním rozsahu tří normostran na ad-
rese casopis@cmgp.cz. Redakce si vy-
hraduje právo na jejich případné zkrá-
cení.*

*Toto číslo vychází v únoru 2020.
Jeho elektronickou podobu naleznete na:*

*[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-lerchac/).*

Uzávěrka příštího čísla je 15. 4. 2020.

Sazba:

Martin Doušek

Návrh titulní strany:

*Zbyněk Řehoř, Lukáš Kos, Martin Dou-
šek*

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

*Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.*